

ROGER NORMAN

AYDAĞI

Çeviren

Tuvana Gülcan

Resimleyen

Eren Caner Polat

YAPI KREDİ YAYINLARI

Arılar yüksekten uçar!

O gün, o cuma günü her şey olabilecek en kötü şekilde başlamıştı. Patrick, önce koşu yarışında bütün köyün önünde rezil olmuş, sonra da hayatında en çok değer verdiği varlığı kaybetmişti. Pat-Arı-Rick kararlıydı, bazen bir koşucunun koşmaya devam etmesi gerekirdi. Yetişkinlerin hiçbir uyarısını dinlemeyecek, sessiz ve yalnız, koca Aydağı'na tırmanacaktı. Patrick Aydağı'nda başına geleceklerden habersiz zorlu bir yolculuğa çıktı. Timsahlara saldıran arılar, insafa gelen leoparlar ve bütün bunlara sebep olan bir kobra...

Roger Norman'dan cesaret, dostluk ve mücadele üzerine macera dolu bir hikâye...

ISBN 978-975-08-4290-0

13 TL

9 789750 842900

Aydağı

Roger Norman (1948, Londra) Türkiye'de yaşıyan İngiliz romancı. Önde gelen İngiliz sanayicilerden Sir Arthur Norman'ın üç çocuğundan biri olarak dünyaya gelen Norman, eğitimini Sherborne Okulu ve Cambridge Üniversitesi'nde tamamladı. Yunanistan'da zeytin çiftçiliğiyle uğraştı, Ankara Turkish Daily News'ta editör olarak çalıştı, çeşitli üniversitelerde ders verdi, tarım ve ekonomik gelişme alanında çalışan Birleşmiş Milletler temsilciliklerine danışmanlık yaptı. Türk-Yunan dostluğunu pekiştirmek için İstanbul ve Atina arasında 1200 km.'lik bir yürüyüş yapan Roger Norman, artık sadece roman yazmakla uğraşıyor ve Eskişehir'de yaşıyor. Yetişkinler ve çocuklar için, güneybatı İngiltere'nin Dorset kırsalına odaklanan üç tane roman yazdı. *Albion'un Rüyası* (YKY, 1998) yedi dile çevrildi. Kurgu eserlerinin yanı sıra, çeşitli dergi ve gazetelere yazılar yazıyor.

Tuvana Gülcan (1975, İstanbul) Saint Benoit Fransız Lisesi'ni bitirdikten sonra, sırasıyla Galatasaray Üniversitesi'nde lisans, İstanbul Üniversitesi'nde yüksek lisans, Académie Européenne de Théorie du Droit'da ikinci yüksek lisans yaptı, Universitaet des Saarlandes'te doktora çerçevesinde hukuk okudu. Uzun yıllar Almanya'da yaşadı. 2011'den beri İstanbul ve Almanya arasında gidip geliyor. Avukatlık ve akademik etkinliklerini Almanya'da sürdürüp Türkiye'de yalnızca çeviriyle (ağırlıklı olarak çocuk edebiyatı), yazdıklarıyla ve çocuklarla uğraşıyor.

Eren Caner Polat (1989, İstanbul) Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümünden mezun oldu. Çeşitli ajanslar, yayınevleri ve dergiler için illüstrasyonlar yaparken, diğer yandan kendi projelerini geliştirmeye devam ediyor. İstanbul'da yaşıyor.

**Roger Norman'ın
YKY'deki kitapları:**

Albion'un Rüyası (1998)

Ağaç Zamanı (2009)

Kırmızı Zar - Bir Dorset Muamması (2012)

Zincap - Bir dostluk hikâyesi (2015)

Aydağı (2018)

Roger Norman

AYDAĞI

Çeviren

Tuvana Gülcan

Resimleyen

Eren Caner Polat

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - .5168
Doğan Kardeş - 888

Aydağı / Roger Norman
Özgün adı: The Moon Mountain
Çeviren: Tuvana Gülcan
Resimleyen: Eren Caner Polat

Kitap editörü: Didem Rauf
Düzelti: Hazel Bilgen

Grafik uygulama: İlknur Efe

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. şti.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 281 64 48
Sertifika No: 12168

1. baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN 978-975-08-4290-0

© Yapı Kredi Kùltür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.ř., 2017
Sertifika No: 12334

Copyright © Roger Norman, 2017
Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kùltür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.ř.
İstiklal Caddesi No: 161 34433 Beyoğlu / İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kùltür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Zoe ve Lukas için...

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm

Büyük Yarış • 9

İkinci Bölüm

Kapının Bekçileri • 21

Üçüncü Bölüm

Daha Güçlü Olan • 31

Dördüncü Bölüm

Kuş Nasıl Tüylelerinden Oldu? • 41

Beşinci Bölüm

Leopar Derisi Kep • 51

Altıncı Bölüm

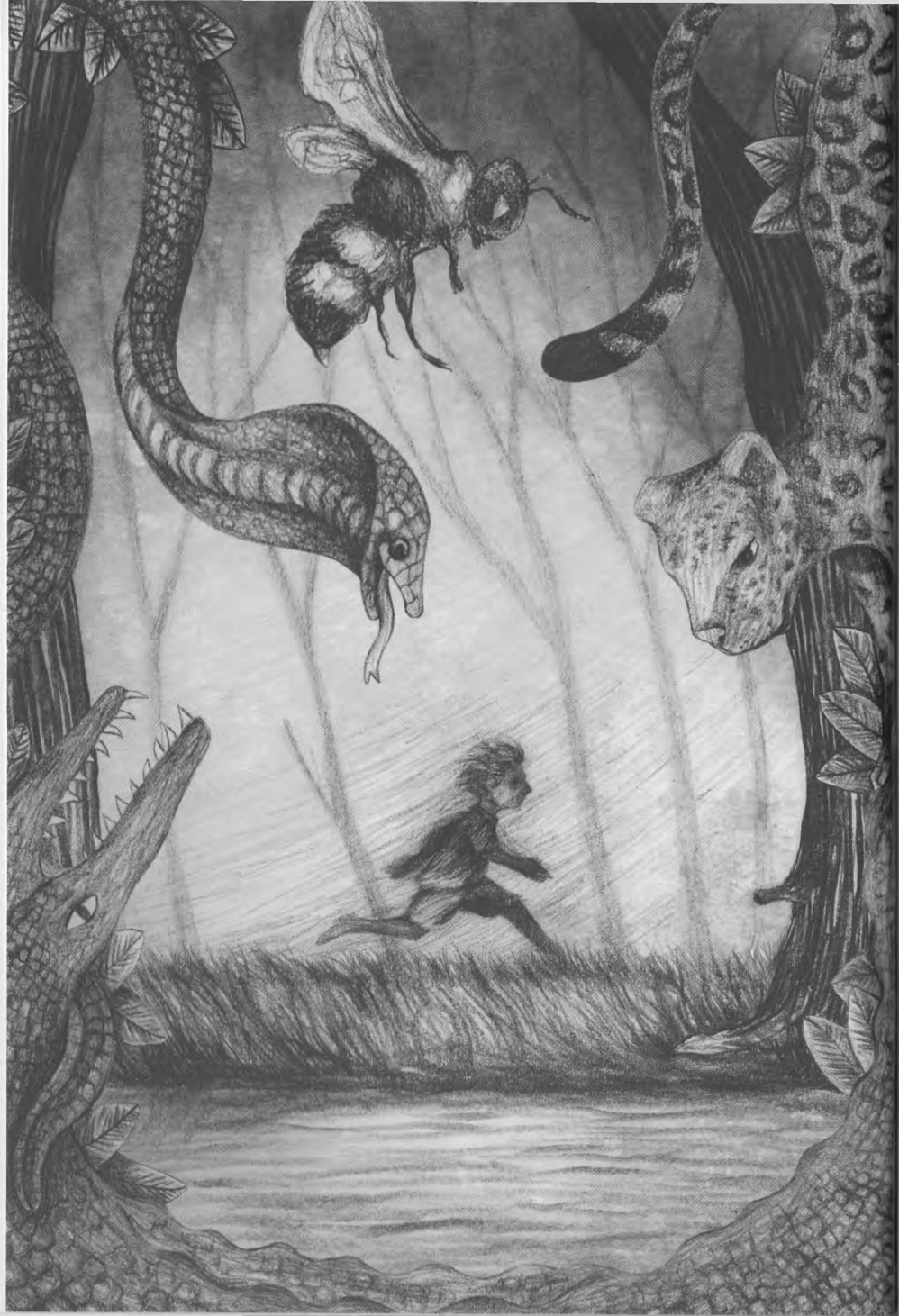
“Geldiğini Duyuyorum!” • 67

Yedinci Bölüm

Büyücünün Perdesi • 85

Sekizinci Bölüm

İki-Arada • 95

BÜYÜK YARIŞ

Aydağı halkının ülkesi kurak mevsimde sıcak ve kurak, yağışlı mevsimde sıcak ve yağışlıdır ve yükseklerde serin olabilir. Ağaçlar boyludur ve bahçeler çiçeklerle rengârenktir.

Kuzeyde Sonsuz Kumsal ve En Uzun Nehir uzanır. Güneydeyse yolu bildiğini sananların bile, bazen sonsuza dek, içinde kayboldukları Geçitvermez Orman bulunur.

Bu hikâye dört muhteşem hayvan çevresinde gelişir: Leoparlar, timsahlar, kobralar ve arılar. Leoparlar iyi avcılardır, özellikle de geceleri dallar arasında çit çıkarmadan ağaçlara tırmandıkları zamanlarda. Pençeleri çok güçlüdür ve dişleri feci keskindir. En sevdikleri yiyecek maymundur, o yüzden maymunlar ağaçların ta tepesinde dururlar.

Timsahları zaten bilirsiniz. Anlaşıldığı kadarıyla ta başından beri gezegenimizdeler. Bir hayvan binlerce yıl boyunca öyle pek değişmezse, geliştirecek bir

yanı yok demektir. Bir timsahın zırhı daha sağlam, çenesi daha kocaman ya da dişleri daha korkutucu olamazdı. Timsah nehirlerin denizaltısıdır ama herhangi bir denizaltıdan daha hızlı manevra yapabilir ve karşısında hiçbir şey duramaz. Filler bile timsahlar karşısında temkinlidir.

Küçükleri de dâhil olmak üzere, her tür kobra tehlikelidir. En güzelleri, kuyruğu üzerinde dimdik dururken pahalı bir pelerinin yakasıymışçasına boynunu kabartmasıyla ünlü Kral Kobradır. Aydağı halkının ülkesinde Kral Kobra yoktur, ama daha da tehlikeli olan, sonunu getirmek için avına yaklaşması gerekmeyen Tüküren Kobra vardır. Yapacak başka işleri yoksa kobralar otlar ve yapraklar arasında çok çok sakın uzanır, neredeyse görünmez olurlar, yalnız gözleri hareket eder. *Sakin onlardan birinin üzerine basmayın!*

Boyda, güçte ve vahşilikte dördü içinde en sondaki, canla başla ürettiklerinin mucizevi tatlılığı ile çalışkanlıkta birinci olan Arılardır. Dünyamızın şerbetleri içinde en doyurucusu baldır. Taze reçel gibi damlar, kendiliğinden sürülür ve tadı başka hiçbir şeye benzemez.

Arıların önemi çiçeklerin, otların ve ağaçların onlar olmadan yaşayamayacak olmasıdır. Peki ya biz çiçeksiz, otsuz ve ağaçsız ne yapardık?

Aydağı ülkesinde yaşayan daha başka bir sürü hayvan vardır: Çevik geyikler, koca balıklar, sevimli kuşlar ve aşırı yaşlı kaplumbağalar. Ama leoparlar, timsahlar, kobralar ve arılar özeldir, çünkü bu yerde yaşayan dört insan kabilesine adlarını vermişlerdir.

Çocuklar yedi yaşına gelinceye kadar canları ne isterse onu yaparlar. Yaşam evin dışında yaşanır ki bu da her şeyi kolaylaştırır. Yatma saati yoktur. Yoruluncaya kadar ateşin çevresinde oynar, sonra başlarını birinin dizine koyar, uykuya dalarlar. En sevdikleri oyuncakları çomaklar ve taşlar, çamur ve su birikintileridir. Nehirde yüzer, akıntıya bırakmak için küçük tekneler yaparlar ama nehir kıyısına ancak yanlarında onlara göz kulak olacak yetişkinler olduğu zaman gitmelerine izin verilir. Bunun sebebi sırf timsahlar değildir, leoparlar ve aslanlar da oradan su içer ayrıca büyük şebekler de ufaklıklar için korkutucu olabilir.

Sekizinci yaş günlerinde, çocuklar gençliklerinin ikinci döngüsüne girerler. Bu andan itibaren hayvanları beslemek, sığırları otlatmak ve tarlalarda çalışmak gibi işleri yüklenirler. Oğlanlara ilk mızrakları, kızlara bir yay ve oklar verilir. Bu silahların kullanımı onlara özen ve adanmışlıkla öğretilir, çocuklar da onları ustalıklı kullanmayı öğrenir. Elbette silahlar arasında bir fark vardır ve çocuklar da bunun farkın-

dadır. Oklar mızraklardan daha uzağa gidebilir ama ok atmak daha uzun sürer ve yakın mesafelerde kullanılamaz. Sekiz yaşında olmalarına karşın çocuklardan köyün çevresinde oynarken bile tehlikelere karşın gözlerini dört açmaları ve kendilerinden küçük ya da daha yavaş olan herkese göz kulak olmaları beklenir.

Bu, aynı zamanda kabilelerini seçtikleri dönemdir. Bu, asla değiştirilemeyecek bir karardır. Leoparları seçerlerse, hep leopar olurlar. Timsahları tercih ederlerse, yaşamlarının sonuna kadar timsah olacaklar demektir. Bir kere kobra oldular mı hep kobra, bir kere arı oldular mı hep arı kalırlar.

Arkadaş tayfası, dans toplulukları, korolar, yarışmalar ve ittifaklar kabileye göre belirlenir. Kabilesiz bir kişi takımsız, ülkesiz ve bayraksız bir kişi gibidir.

Pek çok çocuk, anne ve babalarının ikisi de aynı kabiledense onların kabilesini seçer. Eğer baba bir Kobra, anne bir Arı ise, çocuklar kimsenin duygularını incitmemek adına Timsahları ya da Leoparları seçebilir. Bazen bir kabileyi hayran oldukları biri yüzünden seçerler: Bir ağabey ya da abla, yaşlı bilge bir büyükanne ya da büyükbaba ya da cesur bir avcı. Ya da büyük kedinin bir hayalet gibi çıt çıkarmadan hareket edebilmesine, timsahın gücüne, kobranın çevik saldırısına, arının adanmışlığına hayran oldukları için seçerler.

Totem hayvanları yataklarının başına duvara resimlenir, mızrak ya da yaylarına kazınır, giysilerine amblem gibi işlenir. Bazı çocuklar totemlerini adlarının bir parçası haline getirir. Adınızı değiştirmek zor değildir. Bir oğlan okula gelip adıyla çağrıldığında karşılık vermeyebilir. O zaman diğer çocuklar öğretmene der ki: "Öğretmenim, o Benjamin Ateş Çemberi değil, o Benjamin Muz Yaprağı." Öğretmen de, "Peki, hadi bakalım Muz Yaprağı" der.

Her kabilenin bir rengi vardır. Leoparlar sarı, Kobralar yeşil, Timsahlar mavi ve Arılar kırmızıdır. Leoparlar postları ve gözlerinden dolayı sarıdır. Kobralar derileri yüzünden yeşildir. Timsahlar yaşadıkları nehrin rengini almışlardır. Peki ama Arılar neden kırmızıdır?

Belki de arıların geniş çeneleri, keskin dişleri ya da zehirleri olmadığı içindir. Arıların bir tanecik iğneleri vardır ve onu da tek bir kez kullanabilirler. Belki de Arı kabilesinin güçlü, parlak bir renge ihtiyacı olduğu içindir.

Okul günlerinde çocuklar kabilelerinin renginde bir gömlek giyerler, böylelikle herkes kimlerden olduklarını bilir. Yarış günlerinde, Arı koşucular parlak kırmızı gömlekleriyle göz alırlar.

Okulları sizinkiler gibi değildir. Dersler bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı zamanlar dışında

açık havada yapılır. Yağmur yağdığında da yanları açık, çatısı sazdan bir binaya geçerler, ama o zaman bile çocuklar açık havada sayılırlar çünkü binada duvar ya da pencere yoktur, yalnızca arasından yağmur sızan sazdan bir çatısı vardır.

Okulda pek fazla matematik öğretilmez çünkü Aydağı ülkesinde matematik kullanılmaz, aynı nedenle yazı da pek öğretilmez. Pek çok dil öğretilir çünkü diller Sonsuz Kumsal, En Uzun Nehir ya da Geçitvermez Ormanlar'la takas yaparken önemlidir. Çocukların yabancılara seslenebilecek maharete olmaları gerekir: "Selam!", "Ne var ne yok?", "Dost olarak geldim!" diyebilmelidirler. Çocuklar Ormanağzı, Kumsaldili ya da Nehirlisanında bu basit deyişleri öğrenir öğrenmez daha fazlasını öğrenmek isterler çünkü çocukların çoğu gibi yabancı dilleri ilginç ve hoş bulurlar.

Hayvanlar ve bitkiler hakkında da bilgi sahibi olmaları gerekir, ders saatlerinin çoğu biyoloji ve botaniğe ayrılmıştır ama öğretim bilimsel olmaktan ziyade pratiktir. Bir yılanın uyanıp da hareket etmeye başlaması için havaların ne kadar ısınması gerekir? İneklerin en sevdiği bitkiler hangileridir, nerede bulunurlar ve tarlada yetiştirilebilirler mi? Filler tuza ihtiyaçları olduğunda nereye giderler? Çatıları örtmeye en elverişli sazlar hangisidir? Hangi mantarlar

yenebilir? Karıncalar hangi ağaçlardan sakınır? Bu son bilgi yolunu kaybeder de geceyi dışarıda geçirmen gerekirse çok önemlidir. En son isteyeceğin şey bir ağacı asker karınca kolonisiyle paylaşmaktır.

Çocuklar aynı zamanda ağaç oymayı, heykel yapmayı ve ev inşa etmeyi öğrenirler, son olarak bol bol resim yapma, hikâye anlatma ve şarkı söyleme de bir o kadar önemlidir. Kütüphane olmadığından, halkın tarihi yetişkinler tarafından anlatılan hikâyelerde canlı tutulur. Şiirlerle şarkılar tiyatro, pandomim ve dans eşliğinde söylenir. Dinleyicilerin dramatik anlarda alkış tutarak, yuhalayarak ve avazları çıktığı kadar bağırarak katılmaları beklenir.

Geceleri, yıldızları izleyerek takımyıldızların adlarının, konumlarının ve hikâyelerinin öğretildiği astronomi dersleri olur. Bu hikâyeler eskilerin büyük avları, yolculukları ve cesaret destanları hakkındadır ancak asıl amaçları yıldızların ve gezegenlerin gökyüzündeki yerlerini belletmektir. O sıralarda Aydağı hakkında manyetik pusula ve gece göğünün haritası yokmuş ve sürüleriyle uzaklara açıldıklarından gece olunca kendilerini evden çok uzaklarda bulabilirlermiş, o zaman da yıldızlar eve dönüş yolunu bulmalarına yardım edermiş.

Dinleyeceğiniz muazzam yolculuk bir cuma günü başladı. Hoş, basit bir gün olan cumanın ders prog-

ramı şöyleydi: Sabah erkenden bahçe işleri, ağaç dikimi, çapalama ve sulama, sıcak bastırmadan önce koşu yarışları. Öğleden sonra boylu ağaçların gölgesinde çizim ve boyama.

Yarışlar çok ciddiye alınırdı. Çocukların çoğu, kızlar da erkekler de, hızlı koşuculardı ve içlerinden pek çoğu hiç yorulmadan uzun mesafe koşabilirdi. Sürat Koşusu adı verilen kısa yarış Yaşlı Bey ve Hoşfidan Hanım adlı iki muazzam ağacın arasında gerçekleşirdi. Beyefendi çok yaşlı, iri yarı ve sağlamdı, Hanımefendi de upuzun boyuyla sert rüzgârlarda fısıltıya benzer hoş bir ses çıkarırdı. Aralarındaki mesafe bir basketbol sahasının genişliği kadardı ve çocukların en hızlısı bu mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar alırdı.

Herkesin beklediği Büyük Yarış köyün çevresinin dört kez dönülmesiydi. Yol yan yana sık dikilmiş kaynanadillerinden bir çitle belirlenmişti. Bu çalılıarın dikenleri mutfak bıçağı kadar uzun ve iğne kadar sivriydi, böylelikle serbest dolaşan sığırların ve koyunların köye girmesine engel olurdu, hatta aç aslanları, koca yılanları ve hırsız maymunları da uzak tutardı.

Büyük Yarış dört kişiden oluşan dört takım arasındaki bayraklı koşu yarışıydı, her takımında iki kız, iki oğlan olurdu. Her koşucu köyün çevresinde bir

tam tur koşardı. Çocuklar yalnızak koştuklarından, yarıştan önce hepsi yarış pistinde dolanıp yerden taşları, çalı çırpyı, özellikle de dikenleri ayıklardı. Ufakık taşlar ve dal parçalarını bile toplarlardı ki, yarış için dümdüz, temiz bir pistleri olabilsin.

En hızlı koşucular Leoparlardandı ve genelde sarı gömlekle biri bitiş çizgisine ilk varırdı. Timsahlar da zaman zaman yarış kazanırlardı ve bir önceki hafta Kobralar kazanmıştı ama tahta oymaya, astronomiye ve hikâye anlatmaya geldi mi genelde birinci olan Arılar uzun zamandır kazanmamıştı. Arıların kaptanının adı Patrick'ti, yaklaşık on üç yaşında uzun boylu bir oğlandı.

Muhtemelen okuldaki en hızlı koşucuydu ama üç takım arkadaşı o kadar da hızlı değildi ve her ne kadar Arılar çok çabalasalar da, ikincilikten daha iyi bir derece yapamamışlardı.

O cuma yapılan yarışa hazırlanırlarken, "Bugün bizim günümüz, Arı-dostlar" dedi Patrick takımına.

"Vız!" dedi diğer Arılar. Bazen bunu aralarında evet, iyi, peki anlamında kullanırlardı.

"Bugün ben sonuncu koşacağım" dedi Patrick onlara.

"Vız! Vız!" diye karşılık verdiler.

Genelde ilk Patrick koşardı, böylece takım arkadaşları onun birinci turda yakaladığı liderliği koru-

yabilirdi ama diğeri ona hiç ayak uyduramazdı. Bütün hafta idman yapmış ve birbirlerine bu hafta Büyük Yarış'ı kazanacaklarını söylemişlerdi. Bildiğiniz gibi, sporda kazanacağınızı düşünmek mücadelenin yarısıdır.

İlk dört koşucu çizgiye dizildi, bir sarı gömlek, bir yeşil, bir mavi ve bir kırmızı. Kobralar pistin kıyısından tezahürat ederken yeşil gömlek liderliği yakaladı. Kırmızı gömlek ikinciliğe tutunarak herkesi şaşırttı ve kırmızılar bayrağı elden ele arzulayabileceğiniz en çevik ve en rahat şekilde devrederken de bayağı yol katettiler, oysa yeşiller bayraklarını neredeyse düşürüyorlardı. Arılar ve Kobralar ikinci turun çoğunda başabaş giderken Arının nefesi tıkanı ve yavaşladı.

Sonra üçüncü olarak koşan Arı -adı Shelley'ydihayatının yarışını koştu. Cılız bir kızdı, ince kemikli, dar omuzlu, dar belliydi ve o gün rüzgâr gibi koştu. Onun turunun sonunda Arılar öndeydi, Kobralar takipteydi ve Timsahlarla Leoparlar görünürde yoktu. İzleyici kalabalığının içindeki Arılar geriye en iyi koşucuları kaldığından yarış kazanmışlar gibi çığlık çığığa tezahürat yapıyorlardı.

Patrick var gücüyle koştu ve ikinci sıradaki Kobra da bayağı geride kaldığından fark atarak kazanmak için hızını iyice artırdı. Son dönemeci dönerken ayağı kaygan zeminde kaydı ve bardaktan dökülen bir içecek gibi yere kapaklandı.

Hâlâ kazanabilirdi ama doğrulduğunda bir ayağı diğere takıldı ve yeniden düştü, o sırada Kobra koşarak yanından geçti. Patrick kalkıp koşmaya devam etti ama Leoparla Timsah onu çoktan geçmişti bile.

Patrick bitiş çizgisine sonuncu olarak vardı, ümitsizlik gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Bütün koşucuların toplandığı yerde durmadı. Arı takım arkadaşlarının “İyi koşuydu! Boş ver! Pat Arı Rick!” diye seslendiklerini duymadı.

Yarışları kazandığı zaman adını böyle haykırırlardı: “Pat Arı Rick! Pat Arı Rick!” Bugün de onun içini rahatlatmak için tezahürat yapmışlardı. Ama Patrick koşmaya devam etti, köyden uzağa, tepelere doğru.

“Sersem!” diyordu içinden koşarken. “Budala. Aptal dikkatsiz ahmak alık!”

Ayak kayması kumdan pistte herkesin başına gelebilirdi ama ayaklarının birbirine dolanması ve yeniden düşmek, o kadar insanın karşısında, kim bilir ne zamandan beri ilk kez kazanmayı umut eden Arıların önünde, bir aşağılanmaydı.

Koşmaya devam etti.

KAPININ BEKÇİLERİ

Patrick sonunda yoruldu ve durdu. Çevresine bakındı ve büyükannesinin evinin yolunda olduğunu fark etti. Büyükannesi çok yaşlıydı ve köyden uzakta, dağın eteklerinde tek başına yaşıyordu. Patrick zaman zaman onun öyle yukarılarda tek başına olmasından kaygı duyardı. Büyükannesinin bahçesinin çevresinde kaynanadilleri bitmişti, ama çok sık ya da yüksek değildi.

Patrick bir seferinde, "Aslanlar seni kapabilir, Büyükanne" demişti.

"Aslanlara kafa yormak için çok yaşlıyım," demişti büyükannesi, "onların bana kafa yorması için de fazla kısa ve fazla sıskayım."

Büyükannesi o akşamüstü görmeye gidilecek en doğru kişiydi. Patrick'e mango ve keçiboynuzlu ya da papaya ve hindistancevizli bir içecek yapardı. Onu bir köşeye oturtup hikâyesini dinler ve "Hepi topu bir yarış Patrick, kimse yaralanmadı, gelecek sefer kazanılamayacak hiçbir şey kaybedilmedi" derdi.

“Ama gelecek sefer de kazanmayacağız” derdi Patrick.

“O zaman kazanmazsınız” diye karşılık verirdi büyükannesi, “ve dünya dönmeye devam eder.”

Büyükannesi de bir Arı’ydı. Patrick’in sekiz yaşında Arıları seçmesinin nedeniydi. Asla küsmez, acele etmez, söylediğiniz her şeyi dinler ve her şeyi her zaman doğru yapardı. Patrick ona Arı-ana derdi. Büyükannesi artık çok yaşlı bir hanım da olsa bir Arı olmaktan hâlâ gurur duyardı. Hiç boş durmazdı. Ot ve yemiş toplamaya çıkar, reçel ve içecekler yapar, fındık fıstık soyar, dikiş diker, bahçesini iki dişli, tahta bir tırmıkla süpürürdü.

Patrick bir seferinde, “Bu tırmık iyi değil” demişti, “Dört ya da beş dişli olsa, aynı işi yarı zamanda yapardın.”

Büyükannesi, “O da benim gibi yaşlı, alışkınım ben,” diye karşılık vermişti, “ayrıca, dünyalar kadar vaktim var benim.”

Arılar böyleydi işte: Asla boş durma, asla acele etme.

Arılar kabileler içinde farklı olanlardı. Arılar ufak böceklerdi, diğerleri ise kocaman, tehlikeli yaratıklardı. Ama Arılar popülerdi, hatta kendi kabilesinden sonra herkesin en sevdiği kabile Arılardı. Timsahlar, Leoparlarla ve Kobralarla pek ilgilenmezdi, Kobralar, Timsahlardan ve Leoparlardan nefret eder-

di ve Leoparlar kendilerinden ve Arılardan başka herkesi aşığı görürdü. Dört kabile şölenler ve danslar için bir araya geldiğinde, Arılar konuşma yapmaya en son çıkarlardı, sanki başka kimsenin bilmediğı bir şeyi bilirlermiş gibi. "Arılar daha yüksekten uçar" derdi diğler kabileler.

Arıların popülerliğinin bir sonucu ülkede yaşayan tüm halkın oylarıyla seçilen Aydağı halkının şefinin neredeyse her zaman bir Arı olmasıydı, çünkü kimse kendi kabilesinden birine oy veremezdi. Düşününce, bu aslında iyi bir kuraldı. Bütün Timsahlar Timsahlar için, bütün Leoparlar Leoparlar için oy kullanabilseydi kavga çıkardı kesin. Kendi kabilenize oy verememek bu tür şeyleri engellemişti ve aynı zamanda tek bir istisna dışında her seçimde bir Arının şef seçilmesi anlamına gelmişti.

Patrick daha küçük bir çocukken, oylar, seçimler ve benzeri şeyleri anlamak için henüz çok küçükken, yaşlı şef ölmüştü ve yapılan seçimde bir Kobra kazanmıştı. İnsanlar ona oy versinler diye bir sürü söz veren gözleri fıldır fıldır dönen, ağız laf yapan sahtekâr bir adamdı. Arılar ona güvenmemişti, kendi Kobra halkı da ona oy veremezdi, ama Leoparlarla Timsahların çoğı bu kurnaz Kobraya kandı ve oylarını ona verdiler. Böylece Aydağı halkının şefi yıllardan beri ilk kez bir Kobra olmuştu. Karizmasının ardında bu

Kobra aslında halk içinde kıskançlık ve tartışmaya sebep olan açgözlü ve üçkâğıtçı bir adamdı. Köylerde öyle çok kavga dövüş çıkmıştı ki, İhtiyarlar bir toplantı düzenleyip Kobra şefin kraliyet mızrağını ondan alıp ikiye kırmış ve onu Aydağı topraklarından sürmüştü. Sonra yeni bir seçim düzenlenmiş ve yeni bir şef seçilmişti, bir Arı.

Patrick'in yolu muz ağaçları arasından geçiyordu. Olgun meyvelerle dolu bir ağaç görünce durup büyükannesine bir hevenk muz kesti.

Bir oğlan bıçağını hep belinde taşırdı, uyuduğu zaman hariç. Koşu yarışında bile bıçağını taşırdı. Biraz yavaşlatırdı ama kural bıçağın belde taşınmasıydı, işte o kadar. Oğlanlar hayvanları otlatmaya çıkardıklarında mızraklarını yanlarına alırlardı ama yarışta mızraklarıyla koşamazlardı çünkü koşarken bacakları kadar ellerine de ihtiyaçları vardı.

Patrick tek bir bıçak darbesiyle büyük, parlak, sarı muzlardan bir hevenk kesti. Meyvenin arkasında saklanan dev eşekarası kovanını görmemişti. Kovan kâğıt hamurundan yapılmış gibiydi. Dev eşekarası, bahçe eşek arılarına benzer ama daha kocaman olurlardı, bir şeyleri çiğner, sonra kovanlarındaki duvarları ve koridorları yapmak için tükürürlerdi. En büyük kovanlar meyve sepeti büyüklüğünde olurdu

ama bu kovan küçüktü, bir insanın eli büyüklüğündeydi. Küçük ama yeterince büyük!

Dev eşekarılarının kovanının girişi huniye benzer, koridorlarıyla odalarına doğru kıvrılır. Huninin ağzında, dev eşekarısı kovanının kapısını gece gündüz üç bekçi bekler, bunlar savaşı arılardır ve görevleri içeride olmaması gerekenleri içeriye sokmamaktır.

Kâğıt hamurundan huniye giren başıboş bir keleşin, bir kurtçuğun ya da ufak bir kuşun vay haline. Dev eşekarısı ısırtığı eşekarısı ısırtığı gibidir ama daha fenadır, hele de ilk seferinde. VIZ! Sonrasında pek çok kez tekrarlanabilir. VIZ! VIZ! VIZ!

Patrick muzları ağaçtan kesince muzların en olgunu hevenkten ayrılarak dev eşekarısı kovanının hunisine saplandı ve orada sıkışıp kaldı. Girişin üç bekçisi hiddetli bir hareketliliğe kapılıp vızladı, bızladı, yuvalarına girişi tıkayan muza iğneleriyle saldırıya geçti. O muz yaşayan bir şey olsaydı, arı sokmasıyla ölürdü.

Girişi muzla tıklı dev eşekarısı kovani muz hevenginin içinde saklı kalmıştı. Patrick muz hevengini sırtına atıp büyükannesinin evine giden kırmızı çamurdan yola devam etti.

O sabah Aydağı eteklerinde yağmur yağıyordu ve toprakta yetişen her şey yemyeşil parlıyordu. Yerdeki yumuşak toprak serin ve ıslaktı, ayakkabı giymeyen-

ler için üzerinde yürümesi güzeldi. Serin kırmızı çamur oğlanın ayak parmakları arasına hoş bir duygu vererek yapışıyordu.

Duvarları kille, damı sazla örülü yuvarlak kulübeye, büyükannesinin evine varınca Patrick, "Nnee! Nnee!" diye seslendi. Arka arkaya bir sürü n ve upuzun bir e ile uzata uzata Nnnneee diye söylediği takma bir addı bu.

Yaşlı hanım yere çömelmiş boncuklarla hasır dokuyordu. En sevdiği torununun çağırıldığını duyunca ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Patrick büyükannesine sarılırken muz hevangini yere bıraktı. Kovanın girişini tıkayan muz düştü. Girişin öfkeden kudurmuş üç bekçisi dışarı fırlayıp ağaçtan yuvalarını söken, ön kapılarını tıkayan, yukarı aşağı sallayan ve sonunda yere atan şeyi sokmaya başladılar. Düşmanın kim olduğunun hiçbir önemi yoktu. Gergedan ya da fare, hepsi aynıydı.

Kendilerinden geçmiş, en yakınlarındaki et parçasına göz koymuş ve iğnelerini batırmaya başlamışlardı, önce biri, sonra diğeri, yaşlı hanımın boynunda neredeyse hep aynı noktaya.

"Ay!" diye haykırdı kadıncağız.

Size bir şey olmayabilirdi. Dehşet içinde yaşlı kadının yere düşmesini seyreden genç Patrick'e de bir şey olmayabilirdi. Sizin ya da Patrick'in sanki alev

alev yanıyormuşsunuz gibi canınız yanardı ama sonra ayağa kalkar yaşamınıza devam ederdiniz. Ama o üç arı sokması, üç çekiç darbesi gibi doksan yıldır yemyeşil Aydağı eteklerinde yemek pişirip dans eden, dokuma dokuyan sevgili yaşlı Nne için korkunç bir darbeydi. Vurulmuş bir kuş gibi yere yığılıp kaldı. Gözleri kapalı, bedeni hareketsizdi.

“Öldü” diye mırıldandı oğlan dehşet içinde.

Keskin bakışları üç dev eşekarısının geldikleri yere dönüşünü izledi. Arılara verilen emir şöyleydi: Saldırganı ara, saldırganı bul, saldırganı sok ve *üsse geri dön*. Bu emirler yukarıdan geliyordu, ya da içeriden ya da çok çok eskiden ve uzun zaman önceden.

Patrick kovanı sarsmamaya ya da bir yere çarpmamaya özen göstererek sapından dikkatlice tuttu. Kovanı, her yağışlı mevsimde büyükannesinin bahçesinde oluşan gölete götürüp suya daldırdı, sudan çıkarıp eline geçen ilk taşla ezmeden önce kovandaki her bir dev eşekarısının boğulduğundan emin oluncaya kadar suyun içinde tuttu.

Ancak ondan sonra kulübenin kapısına gidip büyükannesinin bedenini usulca yerden kaldırdı ve yatağına yatırdı. Ancak *o zaman* gözyaşlarına boğuldu.

Nabzına bakmadı ya da gözkapaklarından birini kaldırmadı. Büyükannesinin öldüğüne emindi.

Bu felaket onun kabahati değildi. Muz hevenginde saklı dev eşekarısı kovanının farkında değildi. Üç bekçinin dışarı fırlayıp yanlış kişiyi sokması onun suçu değildi. Bu, korkunç bir kazaydı.

Ama Patrick olanlara böyle bakamadı. O hevengi kesmeseydi ya da götüreceği hediyeye daha yakından bakmış olsaydı, büyükannesi hâlâ hayatta olurdu diye düşünüyordu.

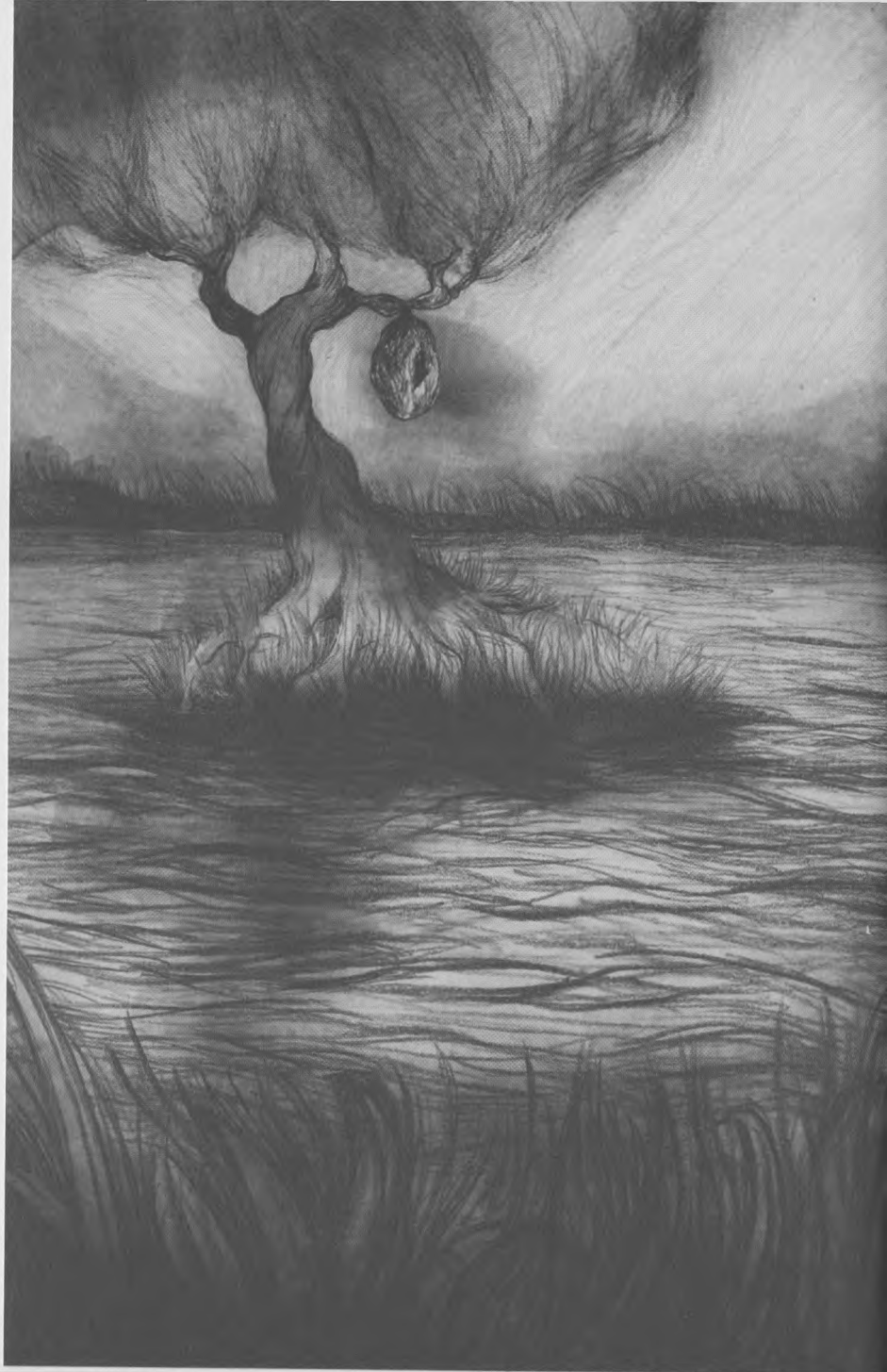
“Sanki onu ben öldürmüşüm gibi” dedi içinden.

Bir kütüğün üzerine oturup başını ellerinin arasına aldı. Köye geri dönmek istemiyordu. Kimseyi görmek istemiyordu. Orada kendini suçlu hissederek ve kahrolarak öylece oturdu.

Büyükannesinin kendisi için pişirdiği yemekleri, ona anlattığı hikâyeleri ve birlikte geçirdikleri zamanları düşündü. Sonra da öldükten sonra bir insana ne olduğunu düşünmeye başladı.

Aydağı çok uzaklardaydı ve bu tarafların insanların Geçitvermez Orman’ın eteklerinde ya da Muhteşem Göl’ün ya da En Uzun Nehir’in kıyılarında yaşayan insanlarınkinden farklı ve kuzeydeki adalar ve yarımadalardaki ve ötelerdeki kıtalardaki insanlarınkinden çok farklı inançları vardı. Aydağı’nın ılık, yeşil eteklerinde yaşayan halk bir insan ölürse ruhunun dağın tepesine doğru yolculuğa çıktığına inanırdı.

Patrick ayağa fırladı, büyükbabasının kulübenin kapısının yanında duran eski mızrağını kaptığı gibi dağın tepesine doğru koşmaya başladı. Mızrağın gövdesinde yalımın hemen üzerinde bir bal arısının kazınmış resmi vardı.

DAHA GÜÇLÜ OLAN

Havanın açık olduğu bir günde, Aydağı göğün yarısını kaplardı, köylerin üzerinde kule gibi yükselir, yeryüzüyle cenneti kavuştururdu. Dağın eteklerinin üzerinde muhteşem ağaçlıklı bir bayır yükselirdi, sabahın erken saatlerinde mavi, gün ortasında yeşil ve gün batımında kırmızı olurdu. Ormanların üzerinde ağaçsız kayalığın soluk yamaçları ve onların üzerinde yeniayın ilk dilimi gibi kıvrılarak dağa adını veren zirve yükselirdi.

Aydağı halkı fazla yukarı tırmanmaktan hoşlanmazdı. Dağın alçak yamaçlarında ve eteklerinde köylerini kurar, tahıllarını yetiştirir, hayvanlarını otlatırlardı. Zaman zaman birkaç yaşlı kadının başka yerde bulunamayacak otları ta yükseklerde topladığı görülürdü. Kuş avcıları ve yılan yakalayıcıları nadiren tırmanırlardı. Dünyaya sırtlarını dönen bir iki münzevinin yukarılardaki mağaraları evleri bellediği söylenirdi. Ama çoğunluk, kayalıklardan ve yeni-

ayın yükseldiği dağın zirvesinden uzak dururdu, zira orası huzursuz ölülerin yeriydi.

İnsanlar ruhları mağaralardan, dikenli çalılıklardan ve sessiz ormanlardan oluşun, yaşayan dünyanın onları rahatsız etmediği onların da yaşayan dünyaya ilişmediği dağlık bölgelerinde rahat bırakmanın en doğrusu olduğunu söylerdi.

Çocuklara yükseklere çıkmamaları tembihlenirdi. Onlar da uyarıları çoğunlukla dikkate alırdı çünkü ta yukarılara çıkmadan da yüzülecek dereler, keşfedilecek orman derinlikleri ve tırmanacak kayalıklar mevcuttu. Yetişkinler yukarısının soğuk olduğunu, ağaçlarda meyve olmadığını, leoparların ormanlarda avlandığını ve kocaman yılanların kayaların arasında pusuda beklediğini söylerdi.

Tırmanırken leoparlar ve yılanlar hakkındaki bu hikâyeler Patrick'in aklına geldi ama eski kurallar artık geçerli değildi. O gün, o lanetli cuma günü, bütün köyün gözü önünde tökezlemişti ve dikkatsizliği büyükannesinin ölümüne neden olmuştu. Babasından öğrendiği her şey dikkat etmek, uyanık olmak, etrafını kollamak, *gözünü dört açmak* üzerineydi. Tıpkı bütün dillerde olduğu gibi Aydağı halkının dilinde de bu konuyla ilgili yüzlerce deyiş vardı. Ölüm kalım meselesi olabilir, diye öğretilmişti babası. Akreplerin taşların altında saklandığını, dev eşekarılarının muz

hevenkleri arasında kovan yaptığını herkes bilmez miydi?

Sessiz ve yalnız, koca dağın tepesine büyükanne-
sinin ruhunun yaptığı yolculuğu düşünerek tırman-
dı. *Ta en tepeye tırmanacağım*, dedi içinden ve orada
münzevilerle birlikte yaşayacağım. Köyü bir daha
görmeyecek olmanın düşüncesiyle gözünden akan
yaşı sildi.

Birdenbire kendini bir göletin kıyısında buldu.
Bu, dağın eteklerinde yağmur suyunun içinde top-
landığı, sık bir çanaktı. Kurak mevsimde kururdu ve
etrafı içi boş sapların arasından esen meltemle hışırdayan kurumuş sazlardan bir kemerle çevrilir, topra-
ğı pişmiş çömlek gibi sertleşirdi. Yağmurlar başladığında çanak suyla dolar ve suyun yüzeyinde seken mor yusufçuklar ve boğa kurbağalarının haşın vraklamalarıyla canlanırdı. Aydağı halkının insanları beline kadar bataabilecekleri bataklıklara alışık değildi ve kuru sazların hışırtı ezgileri kulaklarına yabancı bir sestti. Oğlan nerede olduğunun farkına varınca, içgüdüsel olarak geri dönüp kaçmak istedi.

Bir arı uçarak yanından geçti, sonra bir tane daha, sonra bir üçüncüsü. Uçuşlarının yönü suyun ötesinde geniş gövdeli bir ağacın çevresinde kapkara bir arı kümesinin kaynadığı çamurdan ve sazdan bir adayı gösteriyordu.

Arı kabilesinin üyeleri bir arı sürüsünden korkmazlardı ve balı severlerdi, özellikle de Patrick gibi, bir süredir kursaklarına bir lokma bile girmemişse. Oğlan gölete karşı hissettiği rahatsızlığı bir kenara bırakıp suyun içine doğru bir adım attı.

Düşündüğünden daha derin ve daha çamurluydu ve ayağı yumuşacık çamura batıp da zemin yokmuş gibi hissettirince yüzmesi gerekti. Son metrelerde hırsla kulaç atarken ayağı bir şeye çarptı ve bir ot yumağı koluna takıldı. Çamurdan kaygan kıyıya vardığında kaydı, düştü ve vıcık vıcık çamurun içinde sürünerek ilerlemesi gerekti.

Arılar ağacın çevresinde sürü halinde amaçlarına uygun bir şekilde vızıldıyorlardı ve dallar arasındaki bir çatalda petekleri tıpkı eşsiz bir müzik aleti ya da kocaman delik deşik bir akciğer gibi duruyordu. Bu, bir inşaat harikasıydı, en az modern dünyanın endüstriyel gökdelenlerindeki kadar çok bölme ve paravan barındırıyordu. Bu olağanüstü iş merkezi dünyanın en besleyici, en tatlı ve en keyif verici yiyeceğinin litrelerce üretilmesine adanmıştı.

Oğlanın canı bir kedinin canı nasıl ciğer çekerse öyle bal çekti. Düştüğünde vücudunun çamura bulanmamış yerlerini de çamurla sıvadı, kulaklarına ve boynuna özellikle iyice sürdü.

Kalem boyunda küçük bir dal kesip mızrağının yalımına sürterek ucunu sivriltilti ve cebine koydu.

Mızrağı kütüğe dayayıp tıpkı üç parmaklı bir tembel hayvan gibi çok yavaş, usulca, hoplamadan ve ani hareketler yapmadan ağaca tırmandı. Arılar üzerine kondu ama Patrick fark etmedi. Derisinin üzerindeki çamur kabuk gibi kurumuştı, dolayısıyla ziyaretçi arılar aradıklarını bulamıyor, uçup gidiyorlardı.

Kovana ulaştığında ucu sivri çubuğunu çıkardı ve bal peteğinin balmumundan derisinde bir delik açtı. Yakınlarında arılar öfkeyle vızıldıyorlardı ama oğlanın eli titremiyordu ve çubuğun ucu da keskindi.

Delikten ilk bal damlası görününceye kadar sabırla bekledi. Ani hareketler yapmadan –ne de olsa havada arılar cirit atıyordu– deliğin tam altına gelecekmiş gibi yerleşti ve bal damlalarının tatlı tatlı ağzına damlamasına izin verdi.

Delik küçüktü ve bal da küçük damlalar halinde akıyordu. Oğlanın acelesi yoktu. Bir Arı insan için balın dosdoğru kovandan süzülmesi karnını doyurmaktan çok bir nimet gibiydi. Bal yorgunluğa, moral bozukluğuna, şaşkınlığa ve acıya ilaç gibi gelirdi. Patrick'in dilinde bunun için özel bir sözcük vardı, "iksir" diye çevrilebilecek bir sözcük.

Sonunda oğlan, derisinden sıyırdığı bir parça kille kovandaki deliği sıvayıp aşağı indi. Yol üzerinde elini bir arı tarafından işgal edilen bir yere koydu. Arı elini sokup öldü.

Patrick canının acıdığına dair hiçbir belirti göstermedi. Arı çocukları arı sokmasına önem vermezlerdi.

“Kusura bakma, küçük arı” dedi.

Miniminnacık tüylü bedeni başparmağı ve işaretparmağı arasına alıp ağzına atıverdi ve yuttu. Tüylü küçük bir böceğin boğazınızdan aşağı kaydığını hissetmek pek de hoş değildir ama Arı halkı insanları bunun şans getirdiğini düşünürlerdi. Belki de getiriyordur, göreceğiz bakalım.

Patrick ağaçta oyalanırken çamurlu göletin en tehlikeli sakini kıvrımlı cüssesini uzak kıyının sığ yerlerine çıkarmaya uğraşıyordu.

Bu kocaman, tehlikeli yaratık üç metre boyundaydı ve bu üç metrenin ilk bölümü hayvanlar âleminin en kuvvetli çenesinden oluşuyordu. Bu çenenin içinde bir hipopotamın derisinden bir şerit koparabilecek kadar güçlü sivri dişler sıralanmıştı. O muhteşem dişlerin üzerinde kocaman iki göz vardı ki, sualtında ya da suüstünde ya da yarı altında yarı üstünde görebilirdi, karşısına çıkan bütün hayvanların ödünü koparan bir yaratığın korkutucu gözlerdi.

Herkes timsahların dağın eteklerine gelmediğini sanırdı, çoğunlukla da gelmezlerdi zaten. Bu yaşlı timsah, türünün en büyüğü olmamakla birlikte açıkgozlünün âlâsıydı, ova çok sıcak olunca yukarılara çıkan leyleklerden maymunlara ve küçücük ceylanla-

ra o bölgedeki bütün hayvanların tek su kaynağının bu gölet olduğunu fark etmişti.

Korkutucu yaşlı timsah, göletin kıyısında kendini güneşten olduğu kadar yabancıların meraklı bakışlarından da saklayan saz ve otlardan bir perdenin arkasında saklı, kayalık bir mağara bulmuştu. O sığınağı uçarköpekler ve dev karakurbağaları dışında kimse kullanmazdı. Bir zamanlar orada bir kaya pitonu yaşardı, susuzluklarını gidermek için gelen kuşları ve maymunları avlardı, ama mağarada bir pitonla bir timsaha yetecek yer yoktu. Timsahlarla pitonlar *hiçbir şeyi hiç kimseyle* asla paylaşmazlar. Çok geçmeden, en güçlü olan aralarında en uzun olanı yedi, çetin bir mücadele oldu, o kadar ki ağaçların tepesindeki maymunlar bile avazları çıktığı kadar bağırdılar.

Timsah, Patrick'in bata çıka adaya varmasını seyretmişti. Oğlanın ağaca tırmanmasını ve balı yemesini beklemişti. Oğlanın yeniden suya girdiğini gördüğünde katır kutur kabuklu gövdesiyle sessizce suya kaydı. Derisi göletin suyunun çamurlu sarı rengindendi. Yalnızca iki gözü ve kaşlarının çıkıntısı suyun yüzeyinde görünüyordu.

Balın tatlılığıyla keyfi yerine gelen oğlan ayaklarının çamura usul usul batmasından mutlu göletin içine doğru ilerledi. Suyun üzerinde yüzen bir dalı alıp ucu suyun yüzeyini yalayacak şekilde havada

daireler çizmeye başladı. “Dokunduğum her şey benimdir” diye mırıldandı. “Su benimdir, gölet benimdir, içindeki her şey benimdir...”

Patrick, timsahın kadim bedenini göletin diğer ucundan suya soktuğunda oluşturduğu dalgalanmayı görmedi. Havada çemberler çizdiği dalın ötesinde çatılmış kaşların altındaki hafif aralık iki gözü görmedi.

O iki sarı göz oğlanı inceliyor, boyunu bosunu hesaplıyordu, ne de olsa alışılmadık bir düşmandı. Cı-lız kalmış bir maymun, belli ki. Gagalamak için gagası ya da parçalamak için pençeleri yoktu. Dişleri de iğnesi de yoktu. “Bu şey zehir tükürmüyorsa, tek lokmada hallederim” diye düşünmüş olmalı timsah, hani böyle düşünceleri varsa.

Timsahın saldırı yöntemi hep aynıydı: Bir bacağı, kanadı ya da kuyruğu yakala, çeneni sımsıkı kenetle, avı yuvaya sürükle, kilere at.

Kiler mi? Kavanozlar, çuvallar ve fıçılardan o güzelim resmi bir timsahın kilerine hiç benzemez. Bir timsah tazeliğe ya da tatlı kokulara kıymet vermez. Bir timsahın en sevdiği şey yavaş yavaş kokuşan et yığıdır. Timsah dünyasında çürümüş olan iyi, leş gibi kokan mis gibidir.

Kemerli gözler yeterince seyretmişti. Kaslı bacaklar büküldü, dev ejderha kuyruğu sıçrama için kıvrıldı.

Ani bir meltem gibi kara bir sürü gölün üzerine doğru esti. Timsah bir an tereddüt etti ve gözlerinin

ortasındaki kara noktalar yukarı doğru döndü. Güçlü bacakları ve kıvrık kuyruğu bin tane arı tepesine üşüşünce hareketsiz kalakaldı.

Arı sokması bir timsahın canını yakamaz. Timsahın derisi çok sert, zırh gibi pulları çok kalın, yüzü fazla kemiklidir. Ancak tarihöncesi kertenkele türünün son örneği bile tepesine bir sürü böceğin üşüşmesinden hoşlanmaz. Bir fil çekirge sürüsünden kaçır, uykulu bir aslan kurtsineklerinin ilgi odağı olmaktan kaçınmak için uykusundan uyanır.

Timsah öfkeyle başını salladı. Arılar iyice yaklaşır var güçleriyle vızıldadılar. Göz kemerleri suyun altına indi ve yüzergezer gövde gözden kayboldu.

Patrick kıpırdamadan suyun içinde kalakaldı. Ancak mağara ağzının etrafındaki suyun dalgalanmasını gördükten sonra hareketlendi, nefesini tutmuş bir halde, kıyının güvenliğine ağır ağır adım attı. Karaya ayak basınca, göleti arkasında bırakıncaya kadar hızla yürüdü. Sonra diz üstü çöküp korkuyla titredi.

Bedeninin titremesi sona erince bir şükran duası etti.

“Kutlu olun, Arılarım” dedi. “Uzun ömürlü olun ve balınız bol olsun. Yüce Yağmur Yağdıran beni bir Arı yaptığın için sana müteşekkirim.”

Aydağı halkının dünyasında Yüce Yağmur Yağdıran yağmuru yağdırır, yağmur otları büyütür, otlar da on bin canlıya yaşam verir.

KUŞ NASIL TÜYLERİNDEN OLDU?

Patrick dağın eteklerindeki küçücük kulübeleri, kulübelerin ardındaki geniş ovayı, ovadaki hayvan sürülerinin üzerinde asılı bulut kümelerini görebildiği yassı bir kayanın üzerine oturdu. Bu yükseklikten, hayvanların rengi belli olmuyordu ve çobanların yüzleri ayırt edilemeyecek kadar küçüktü ama Patrick sürüleri büyüklüklerinden ve buldukları yerden tanıdı. Aşağıda onlarla birlikte olmayı, meyve toplamak için ağaçlara tırmanmayı, şebekleri kovalamayı, diğer çocuklarla şakalaşmayı çok isterdi. Sürüleri gütmeyi, çevrelerinde ne yapmaları gerektiğini söyleyen yetişkinler olmamasını severlerdi. Ovanın özgürlüğünü severlerdi.

Patrick'in arkasında ve yukarısında, dağ tüm heybetiyle yükseliyordu, çok büyük, çok zor, çok tehlikeli. Ya karanlık tam da Patrick tepedeyken bastırırsa? Ya timsahtan daha beteri varsa?

Timsahtan daha beteri mi? Mmkmn değildi. Peki ya biri ormanda karanlık bastrdktan sonra kaybolursa... Bir mağarada uyumak zorunda kalırsa ve orada başka bir Şey varsa...

Köylere iğli iğli bakarken aşağısındaki yol üzerinde biri dikkatini ęekti. Tepeye doğru koşuyordu. Kırmızı bir gömlek giymişti. Shelley'ydi.

Patrick onu bir süre izledi, sonra da kendisini görmemesi için saklandı. Muhtemelen Patrick'i arıyordu. Kimse oralara ęıkmazdı, hele tek başına bir kız hiç ęıkmazdı.

Shelley'de farklı bir Şeyler vardı. Başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü pek de umursamıyordu, onda farklı olan buydu. Shelley kendi kendisine aitti.

Patrick ęalların arkasına saklandı. Shelley, Patrick'in beklediğinden daha hızlı koşuyordu ve onu gafil avladı. ęalların bayağı arkasına saklanmıştı ve ęalların ardından ęıkncaya kadar Shelley geğip gitti.

Patrick Shelley'nin arkasından, "Hey!" diye bağırdı.

Shelley durup arkasını döndü. "Beni korkutmak istediysen, korkutamadın" dedi. "ęalların arkasından gömleğini gördüm."

"Pek başarılı bir pusu olmadı" dedi Patrick omuz silkerek. "Beni arıyordun herhalde."

Shelley evet anlamında başını salladı.

“Neden?”

Shelley omuz silkti. “Canım koşmak istedi.”

“Benim de” dedi Patrick.

“Yarış çok talihsizdi.”

“Artık bir önemi yok” dedi Patrick.

Sesinde bir tuhafılık vardı.

“Ne oldu ki?” dedi Shelley.

Patrick ona anlatmayacağını düşünmüştü ama birden anlatmak istedi. Muzları, dev eşekarılarını ve ninesine olanları anlattı. Gözleri yaşlarla doldu ve hiddetle yaşları sildi. “Ağlamıyorum” dedi. “Buranın havasından.”

“Onu orada öylece bıraktın mı?” diye sordu Shelley. “Kimseye haber vermedin mi?”

“Yatağına yatırdım. O kadar hafifti ki, Shelley. Sanki bir kuşu kaldırıyormuşum gibiydi.”

“Evet, ufacık bir kadındı.”

“Her geçen yıl biraz daha ufaldı. Ona bu konuda şaka yapmak isterdim ama sonra haksızlık ederim diye korktum. Hayatımızın ilk bölümünü büyümek için harcıyoruz, boyumuza ulaşıyoruz, sonra yeniden ufalıyoruz.”

“Nineni severdim” dedi kızcağız. “Bir seferinde sınıfın en kısası olduğum için üzgündüm. Bana bütün hayatını hep en küçük olarak geçirdiğini söylemişti.

En ufak kız çocuk, en ufak eş, en ufak anne, en ufak büyükanne. Boyu yüzünden Arıları seçtiğini ve sonradan aslında ufak olmanın çok daha iyi olduğunu farkına vardığını söylemişti. Sık hastalanmıyorsun ve ayağın takılıp da düşecek olursan alçaktan düşüyorsun; insanların çoğu seni sanki daha fazla seviyor, çünkü onları tehdit etmiyorsun, demişti.”

“Onu orada bıraktığımda” dedi Patrick, “tepeye doğru koştum çünkü geri dönmek istemiyordum ama sonra aklıma çılgınca bir fikir geldi, ruhların gittikleri yer hakkında ne dediklerini bilirsin...”

Shelley başını salladı, “Onu geri getirebileceğini düşündün.”

“Evet, öyle düşündüm ama fikrimi değiştirdim.”

“Hiçbirimiz yukarıya çıkmadık. En tepede olmadık hiç. İstersen deneyebiliriz.”

“Karanlık bastırınca ne olacak?”

“Sıcak bir yer buluruz.”

“Neredeyse bir timsaha yem oluyordum.”

“Yukarıda timsah yok.”

“Görmek ister misin? Çok uzakta değil.”

“Evet” dedi Shelley, biraz şüpheyle.

Gölete doğru yürürlerken Patrick Shelley’ye hikâyeyi anlattı ve iyice yaklaştıklarında oğlan usulca yürüdü, omzunun üzerinden bir o yana bir bu yana bakarak ilerledi. Timsahtan iz yoktu ama Patrick adacı-

ğın üzerindeki arı sürüsünü işaret etti, gölete girdiği yerle geri döndüğü yeri belli eden ayak izlerini gösterdi.

“Koştuğumu görebilirsin” dedi. “Ayak izlerinin birbirinden ne kadar uzak olduğuna bak.”

“Sekiyormuşsun!” dedi Shelley.

Patrick güldü. “Evet ya.”

Patrick sazlardan ve sarmaşıklardan oluşan perdeyi gösterdi, “Orada yaşıyor” dedi.

İkisi de mağaraya doğru bakarken Shelley'nin gözüne göletin kıyısındaki çamur birikintisinde başka ayak izleri çarptı, uzaktan bile o izleri neyin bıraktığı anlaşılıyordu.

“Şimdi bana inanıyor musun?” diye sordu Patrick.

“Sana baştan beri inanıyordum. Yol boyu omzunun üzerinden bakıp ses çıkartmadan yürüdün.”

“Bugün her şeyde bir terslik var, Shelley. Yarış, dev eşekarıları, ninem... ve hiç kimsenin bir timsah olduğunu aklına getirmeyeceği bir yerde bir timsah. Biz buraya nasıl çıktıysak o da aynı yoldan çıkmış olmalı. Aklın alıyor mu?”

“Hayır.”

“Her şeyde bir terslik var, gördün mü? O yüzden düşündüm de belki de dağı hiç tırmanmamalıyım.”

“Aslında birlikte gidebiliriz. İki kişiyle daha iyi olur.”

“Haklısın” dedi Patrick.

Ve yola koyuldular.

Bir süre sonra dağlık arazinin ağaçlık alanlarından ilkinе vardılar. Yüksek ağaçların altında öyle derin bir sessizlik vardı ki önce fısıldaştılar, ancak çok geçmeden tamamıyla sustular. Güneş ışığı devasa ağaçlar tarafından engelleniyordu ve çocuklar dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ne kelebek ne kuş. Hatta tek bir böcek bile. Çocuklar üzerlerinde sessizliğin ağırlığıyla el ele yürümeye devam ettiler.

Patrick durup işaret etti. Önlerinde, çok da uzaklarında olmayan, bir ağacın arkasında uzun boylu bir kuş saklanmış, onları izliyordu. Bu, bir gri taçlı turnaydı.

Sonsuz Kumsal’ın güneyindeki bütün kuşlar arasında, gri taçlı turna insan türünden büyük hürmet görürdü. İncecik ve zarifti. Başı canlı kırmızı lekelerle süslüydü ve ona adını veren altın rengi narin bir püskülle taçlanmıştı. Ezop’un da bildiği gibi, pek iyi uçamazdı. Havalanmakta güçlük çektiği gibi inerken de zorlanırdı. Bütün zorluklara karşın havalanır, yere inerken neredeyse tepe taklak olurdu.

İnsanlar uçuşundaki bu belirsizliği çekici bulurdu, tıpkı yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi. Ancak bu kuşu daha çok on bin canlı arasında en sevimlilerden biri olduğu için severlerdi.

Kuş bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Bir tur-na için tuhaf bir yer, diye düşündü Patrick. Su yok, bataklık yok, kurt yok, böcek yok. Yüksek ağaçlar za-ten garip olan uçuşunu iyice garip kıldadı.

Shelley, “Yaralanmış” diye fısıldadı.

Bir kanadının ön tüyleri sanki kanat katlanamı-yormuş gibi sarkıyordu. Kuşların kanatlarını katlar-ken ya da başka herhangi bir şeyde dikkatsiz olma-dıklarını biliyorlardı. Kanat zarar görmüştü, muhte-melen kırıktı. Belki bir kartal saldırmıştı ya da bir ça-kal tam havalanacağı sırada üzerine atlamıştı. Sonra da ormana gelmiş, rotasından çıkmış ve daha fazla uçamamıştı. Böyle bir yerde bir gün bile dayanamaz-dı, hele de gece. Çakallar ya da şebekler göz açıp ka-payınca kadar onu mideye indirirdi.

Kız sakinleştirici sesler çıkararak usul usul kuşa doğru yürüdü. “Sakin ol, güzel kuş” dedi. “Korkma. Sana zarar vermeyeceğiz. Kanadını iyileştirmeye ça-lışacağız.”

Patrick kırmızı gömleğini üzerinden çıkarırken, “Gömleğimle sarabiliriz” dedi. Kuş şaşkın bakışlarla çocuklara döndü. Kuş korkmasın diye Patrick hafif hafif ıslık çaldı. Shelley kuşa uzandı ve bir an için kuş sanki kendisini yakalatacak gibi göründü. Son anda ürktü, tek kanadını çırpıtı ve yerden yüksel-mek için bacaklarıyla çabaladı. Tepelerindeki dalda

bir hareket oldu ve büyük bir hayvan kuşun üzerine atlayınca çocuklar geri çekildiler, hayvan kuşu yere yapıştırırken tüyden bir bulut havalandı.

Çocuklar kaçtı. Omuzlarının üzerinden geriye bakmaya cesaret ettiklerinde ölü turnanın üzerine eğilmiş bir leopar gördüler, bir pençesinde kuşu tutuyor, bakışlarıyla çocukları takip ediyordu. Peşlerinden gelseydi, çocuklar ondan kurtulamazlardı. Aydağı halkının en hızlısı dahi ağaçların arasında bir leopardan daha hızlı koşamazdı.

Büyük kedi bir sonraki yemeğin peşinden koşmadan önce elindeki yemeğin tadını çıkarmaya karar verdi ve avının üzerine çöktü. Çocuklar daha fazla koşamayınca kadar kaçtılar. Çıkabildikleri kadar yükseğe bir ağaca tırmandılar, ağırlıklarını taşıyacak birer dal bulup sırtlarını ağacın gövdesine dayayarak oturdular.

“Shell, titriyorsun” dedi oğlan.

“Sen de” dedi kız.

Orada uzunca bir zaman oturdular.

Patrick, “Bu ağaca bizden çok daha hızlı tırmanabilir” dedi.

“Ama biz daha yükseğe tırmanabiliriz” dedi Shelley.

“Çok da değil. Bizim aslında hava hâlâ aydınlıkken aşağı inip köye geri dönmemiz gerek.”

Ancak ağaçta bir şekilde kendilerini güvende hissediyorlardı, ikisi de yerinden kıpırdamak istemiyordu.

“Karanlık bastırınca belki peşimizden gelir,” dedi Patrick. “Geceleri avlanmayı severler.”

“Belki de hiç gelmez” dedi kız.

“Babam bana, vücudunu çamurla ve sazlarla sıvırsan büyük kediler kokunu alamaz, demişti.”

“En yakın çamur gölette. Hangisi daha fena leopar mı timsah mı?”

“Neyse ki arıyız” dedi Patrick yüzünde bir gülümsemeyle.

“Arılar yüksekte uçar.”

“Vızz!” dedi Patrick.

Yeniden tırmanmaya başladıklarında, Patrick dallar arasında bir şey gördü, oraya ait olmayan bir şey, ani bir şaşkınlıkla tanıdığı bir şey. Bu, babasının kepiydi.

LEOPAR DERİSİ KEP

Kepin Aydağı'ndaki bir ağacın tepesine nasıl geldiğini anlayabilmek için, Patrick'le Shelley'yi oldukları yerde bırakıp biraz geriye gitmemiz gerek. Biz uzak-tayken, ağaçtan düşmeyecekler ve leopar da dibinde yere saçılmış siyah beyaz tüyler bulunan, yer yer de altın ışıltıların seçildiği başka bir ağaçta dinlenecek.

Bu kepin bir tarihi vardı. Yüce Nehir ile Geçitvermez Orman arasındaki topraklarda hiçbir yerde bir benzeri yoktu. Kepin tepesi kulaklarıyla birlikte bir leoparın kafasının tepesi gibi yapılmış, hayvanın derisinin de kepi giyenin omuzlarına kadar gelmesi sağlanmıştı.

Aynı şekilde aslan derisinden kepler vardı ki ancak aslan öldürmüş biri tarafından takılabilirdi. İyi de aslan öldürmek için silah gerekir diyeceksiniz. Pek değil. Muhteşem hayvanları silahlarla öldürme işinin tarihi pek eski değil ve herhalde daha da uzamaz. Bir insan, keskin gözleri ve titremeyen bir eli

varsa bir aslanı avcı tüfeğiyle neredeyse bir kilometre uzaktan vurabilir. Bunu, aslanın saklandığı yeri koklayarak bulmadan ya da kükremesini duymadan ve elbette o vahşi gözlerine bakmadan ya da pençesini yeme tehlikesini göze almadan yapabilir.

Yüce Nehir ile Geçitvermez Orman'ın arasındaki topraklarda pek çok aslan vardı ve o bölgenin köylülerinin kendilerini korumak için mızrak ya da bıçaklarının dışında hiçbir şeyleri yoktu. Büyükbaş hayvanlarının arasında bir aslana rastlar ya da yolda giderken köşede bir aslanla karşılaşırlarsa mızraklarını fırlatırlardı. Tek mızrak, tek atış, tek şans. İçlerinden bazıları –düşündüğünüzden fazlası– sinirlerine hâkim oldu, mızrağı kuvvetlice ve dosdoğru savurdu sonunda da gururla taktıkları aslan derisinden bir kepleri oldu.

Leopar derisi kepe daha nadir rastlanırdı. Daha az sayıda leopar vardı ve çoğunlukla ormanda kalırlardı. Köylere indikleri ya da dikenli çalılarla çevrili ağillardaki sürülere saldırdıkları pek olmazdı. Leoparlarla karşılaşmak bazen ansızın bir ağaçtan üzerinize atlanması demektir, mızrağı fırlatmak bir yana hazırlamak için bile hiç zamanın olmazdı Patrick'in babası, Patrick yaşlarındayken sürüyle ovalara çıkmıştı, sıcak bir gündü. Bir şemsiyeninkinden daha fazla gölgesi olan tek bir ağaç vardı. Hayvanların üzerine sabah otlamasından sonra rehavet çöküp de

sürü sakinleyince genç adam öğle uykusu için ağacın altına yerleşmişti. Hemen yanında jilet gibi keskin mızrağı duruyordu.

Çobanlar zorlu bir eğitimden geçirdi. Sekiz yaşından itibaren sürü gütmüş, süt sağmış ve dağ başında kendine göz kulak olmuştu. Saatlerce mızrak fırlatma talimi yapmış, doğru atamazsa kafasına bir şaplak yemişti. Mızrak her zaman keskin olmalıdır ve her zaman el altında durmalıdır. Akli bir karış havada olanlar ve aylaklara anlayış gösterilmezdi. Çobanlara bir insanın yaşamının ciddi bir konu olduğu öğretilmişti. Akşamları ateş başında dans edilen şenlikler dışında gülüşmelere ve oyuna soğuk bakılırdı. Bu istisnaların dışında, gece gündüz geçerli olan kural kıymetli olandan gözünü ayırmamak ve eğlencelere sırtını dönmekti.

Patrick'in babası bir baobab ağacının gölgesinde şekerleme yapıyordu, ancak uykusu bir kedininkinden daha derin değildi.

Üstündeki dallarda gününü ağaçta geçirmeye karar vermiş bir leopar saklanmıştı. Leopar sonsuz bir itinayla dalda hareket etmeye başlayınca, genç adamın gözleri açılmış ve eli mızrağına uzanmıştı.

Bir an için iki canlı göz göze gelmişti; bir yanda avantajlı konumda, kocaman kafası ve gözleriyle kaslı, kıvrak kedi diğer yanda ise yerde uzanmış henüz çok genç, çok sıksa olan genç adam.

Kim olsa leopar üzerine bahse girerdi.

Büyük kedi atladığında, genç adam ileri doğru dizlerinin üzerine fırlamış, mızrağı omzuna çekip yukarı doğru uzatmıştı. Tereddüt etmiş olsaydı, bu hikâye asla anlatılmazdı. Ortada ne bir baba, ne leopar derisinden bir kep, ne de Patrick olurdu, geriye yalnızca artık çobanları olmayan bir inek sürüsü kalırdı.

Ama babası tereddüt etmemişti ve ölen leopar olmuştu. Leoparın ölüsünü görmeye gelen adamlar mızrağı hayvanın bedeninden çıkarmakta zorlanmışlardı. Patrick'in büyükannesi deriyi kurutmuş ve kepi dikmişti. Kep şöenler, heyet toplantıları ve dans geceleri gibi özel günlerde giyilen bir ganimetti.

Birkaç hafta önce Patrick'in babası kepi İhtiyarlar Heyeti'nin bir toplantısında giymişti. Yağmur yağıyordu ve yağmurlu günlerde derslerin yapıldığı büyük kulübedeydiler. Kulübenin arkasında, olgun mangolarla akli çelinen bir siyah-beyaz maymun ailesinin taşındığı sık bir ağaçlık alan vardı. Bu maymunların, göz çevresi siyah halkalarla çevrili beyaz suratları ve tepesi siyah lekeli kafaları vardı. İri, upuzun kollarıyla hızlıydılar üstelik ağaçların arasından dalları hışırdatarak ve kendi aralarında konuşarak ilerlemelerini seyretmek unutulmaz bir deneyimdi.

Ancak köydekiler onlara bağıırıp çağırıyor ve ka-

çırmak için ateşler yakıyorlardı. İnsanlar mangolar kendilerine kalsın istiyordu, ayrıca bu maymun kabilesi arsız çıkmıştı. Damlardan sazları çekip alıyor, depolardan cevizleri çalıyor, özenle korunan muz bahçesindeki muzları yiyorlardı.

İhtiyarlar saz çatıdan gelen seslerle maymunların tepelerinde olduğunu anladıklarında toplantı yapıyorlardı. Maymunları korkutup kaçırmak için kulübenin sütunlarından birine tırmanan ilk kişi Patrick'in babasıydı. Dama çıktığında cüretkâr bir maymun leopar derisi kepi kapıp keyif çılgılığıyla ileri doğru sıçramıştı.

“Peşlerine düşelim!” diye bağırdı Patrick'in babası. “Sonsuza dek kurtulalım şunlardan!”

Köydekiler çapalar, taşlar ve topuzlarla silahlandılar. Kadınlar kepçeleriyle tencerelere vurdular ve çocuklar ağaçlık alana kadar bağıra çağıra koştular.

Maymunlar kaçtı ve köyde bir daha görülmediler. Mangolar ve muzlar kurtuldu, ancak taş yağmurundan kaçan cüretkâr genç bir maymun ödülüne sınıksı sarılıp fıymıştı.

Maymunlar köyü terk edince tepelere doğru ilerlemişlerdi. Ormanda olgunlaşan yemişler vardı, zaten onlar için yayla mevsimi başlamıştı.

Leoparlar maymunların en korktukları düşmanlarıydı. Aslanlarla ya da yerde duran herhangi bir türle dertleri yoktu ancak geceleri dalların arasından

süzülüp kahvaltıları için maymun avlayan leoparlar dehşet nedeniydi.

Maymunların bir leoparın yaklaştığını haber vermek için geliştirdikleri, bir ulumayla başlayan ve çığlıkla son bulan özel bir ses vardı: *Uuuuuuuuu!* Bunu duyunca bütün maymunlar ağaçların tepesine tırmanır, aşağı dallarda tüyler ürperten yırtıcının hareketlerini süzerlerdi. Seyrederken hep bir ağızdan *Uuuuuuuuuuu!* diye bağırırlardı.

Keple ne yapacaklarını pek bilememişlerdi. Cayır cayır cırlayıp dır dır çene çalıp kepi oraya buraya fırlatmış ve onunla istop oynamışlardı. İçlerinden bazıları kepe dokunmaya çekinmişti. İstop oyununa katılanlar bile kepin tepesinden gözlerini diken düşmanlarının yüzü karşısında çığırılmış ve ayaklarıyla dalları dövmüştü. Leoparın yüzünde hâlâ *dişler* duruyordu.

Kabilede tüyleri kırlaşmış, vaktiyle bir kulağını bir leopara kaptırmış yaşlı bir maymun vardı. O kepin kötü şans anlamına geldiğini biliyordu. Gençler oynarken seyretti, bekledi ve birden ileri atılıp kepi kaptı. Sonra kepi ayaklarının altına aldı ve maymunlara teker teker baktı. Sonra tepesine çok yakın bir yere kadar bir ağaca tırmandı, kepi orada bir dala taktı. Aşağı inip diğer maymunları şöyle bir süzdü sonra hepsini ağaçtan aşağı kovaladı. Genç maymunlar daha hızlıydı ancak hiçbiri Tekkulak'la kav-

gayı göze alamazdı. Kep, sahibinin oğlu tarafından bulununcaya kadar ağaçta asılı kaldı.

Şimdi Patrick ağaçtaydı, yanında Shelley vardı, daha hafif olduğu için biraz daha yüksekte. Pek de uzak olmayan bir yerde leoparın karnı yine acıkıyor ve akşam karanlığının pek de uzakta olmadığını hissediyordu. Leoparın burun delikleri açılıp kapandı ve insan kokusu aldı. Dağda yaşayan bir hayvan için alışılmadık bir koku. Maymun kokusu değil. Geyik ya da çakal kokusu da değil. Maymun gibi iki ayaklı bir canlının kokusu. Narin ve hızlı. Belki de görüldüğünden daha tehlikeli. Tedbiri elden bırakmamak lazımdı.

Büyük bir kedinin aklı insanınkine Nuh Nebi'den kalma bir timsahınkinden daha yakındı. Her ne kadar ikisi de sözcüklerle konuşamıyorduydu da, kedi timsahtan daha kurnazdı. Sözcükler olmadan, fikir olabilir mi? Bir resim ya da bir anı belki, ama plan olarak adlandırılabilir bir şey olamaz.

Patrick babasının kepi giyiyordu. Kep yırtılmış, paralanmıştı ve hiç de hoş kokmuyordu. *Olsun!* Kepi takıyor olmak bile yeterdi. Büyük Kedi Kepi'ni ancak bir Büyük Kedi Katili'nin takabileceğini herkes bilirdi. Ama Patrick kepi takmadan önce olsa olsa bir saniye tereddüt etmişti.

Bu korkutucu yerde babasının kepi! Kendini bir avcı gibi hissediyordu ve zorlu yerlerden kaçmak av-

cıların işiydi. Dalların arasına sıkıştırdığı mızrağını aldı. Bıçağının ağzına dokundu ve olması gerektiği kadar keskin olduğunu gördü.

Patrick az yukarısında duran kıza bakarak, "Her şey yoluna girecek, Shelley" dedi.

"Elbette."

"Korkmuyor musun?"

"Kız olduğum için korkmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Burada olduğuna seviniyorum."

"İki kişi tek kişiden iyidir" dedi Shelley.

Patrick bir parça sarı renk, bir göz ışıltısı, bir kuyruk kıpırtısı görmek için ağacın dibindeki çalılara dikkat kesildi. "Gölgeler uzamaya başladı, görmek gittikçe güçleşecek," dedi ve söylediğine pişman oldu. Gölgeler haklarında konuşulurken daha bir karardı. "Leoparların doğal kamuflajları vardır."

Shelley sözcüğü ilk anda anlayamadı.

"Çevrelerine uyum sağlıyorlar" dedi Patrick.

"Ah, evet." Shelley de bakıyordu, ama ışık azalıyordu, cengelin renkleri ve dokuları birbirine karışıyor, kararıyordu.

Patrick, "Kendimi dala bağlayacağım" dedi. "Kemerimi kesip yarısını sana vereceğim."

"Merak etme, uyumam" dedi Shelley.

"Uyuyabilirsin."

"Uyumayacağım. Çok susadım."

Patrick kemer olarak kullandığı uzun tabaklanmış deriden şeridi çıkardı, mızrağının bıçağı üzerinde gezdirerek ikiye böldü.

“Bileğini dala bağla,” dedi Patrick. “Ne olur ne olmaz.”

Tek elle düğüm atmak hiç de kolay değildi. Sıkılaştırmak için dişlerini kullanmaları gerekti.

Patrick düğümü denemek için aniden bileğini yukarı çekerek, “Şimdi bir dene” dedi. Shelley de aynısını yaptı.

“Uyuyabilirsen uyu” dedi Patrick. “Ben ilk nöbeti alırım. Sonra seni uyandırırım ve senin sıran gelmiş olur.”

Shelley uyumayacağını düşünmüştü. Ta tepede? Peşlerinde bir leopar varken? Asla. Ama kısa bir süre sonra başı omzuna düştü ve gözleri kapandı.

Leopar alacakaranlığa kadar bekledi. O hareketlendiğinde ağaçların altı kapkaranlıktı. Çocukların koku güçlüydü, iz sürmek kolaydı. Orada koşmuş, şurada dinlenmiş, burada yeniden koşmuşlardı. Leopar sessiz ve yavaşça ilerledi. Panikleyen bir kuş cikleyebilir. Maymunlar cıyaklayabilir. Böylece kürklü ve tüylü cengel halkı arasında haber yayılırdı. *Leopar!* diye bağırdı her biri kendi cikleme, havlama ya da cırlama dilinde.

Koca hayvan yavaşça ve emin adımlarla orman zemininde usul usul ilerledi. İleride bir yerlerde, kızcağız ağacın tepesinde mışıl mışıl uyuyor, onun hemen altında avcı Patrick de uyuyordu. Ama ne gündü! Uyanık kalmadığı için kimse onu suçlayamazdı.

Leopar kulakları dikilmiş, bıyıkları titrek, koklayarak ilerliyordu. Yanı başındaki keklikler kanatlanmadı, ağaçların tepesindeki maymunların kulakları duymaz oldu, kulakları sağır eden ciyaklamasıyla çakallar koşuşturmadı.

İnsan kokusu önce arttı sonra azaldı ve sonunda yok oldu. Leopar geri döndü ve kokunun en güçlü olduğu ağaca yöneldi. Arka ayakları üzerinde doğruldu, ön ayaklarını ağacın gövdesine koydu ve kokladı. Sarı gözleri yukarıya odaklanırken donuk donuk parladı. Bir insan olsa ağacın koyu renkli şeklinden başka bir şey görmezdi. Leoparın gözleriyse dallar, yukarı doğru gittikçe incelen bir gövde ve yukarılarda kıvrılmış bedenler görüyordu.

Büyük kedi en alt dala kolaylıkla sıçradı. Çıt çıkarmadan ve kendinden emin hareketlerle bir üstteki dala bir kere daha sıçradı. Dallar incelmeye başladıkça daha ihtiyatla tırmandı. Yukarıda, çocuklar uyumaya devam ediyor, rüyalarında evde olduklarını görüyorlardı.

Leopar artık kokularını çok net alabiliyordu ve ağacın gövdesine yakın kıvrılmış bedenlerini daha net görüyordu. Ama buradaki dallar bir başparmaktan daha kalın değildi ve leopar onlara güvenemedi. Avının bir maymun ya da üç parmaklı tembel hayvanlardan, zehirli bir yılandan ya da uzun, güçlü kollu bir gorilden daha fazlası olduğu aklının bir köşesinde durduğundan tetikteydi.

Leopar arka ayakları için sağlam bir dal buldu. Yavaşça yukarıya, iki bedenden alttakinin durduğu dala doğru uzandı ancak ne kadar uzanırsa uzansın dal büyük kedinin keskin pençelerinin ulaşabileceğinden daha yüksekteydi.

Leopar geri çekildi ve üzerinde durduğu dala uzandı. Dal hafifçe çıtırdadı ve Patrick anında gözlerini açtığı gibi bileğindeki düğümden kurtulup mızrağına uzandı. Üstündeki dalda Shelley gergin bir şekilde doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı, ani sestən uykusundan uyanmıştı.

Kırılmakta olan dal çıtırdadı. Kedi ağacın gövdesine atladı, pençelerini ileri doğru uzattı, pürüzsüz kabuğa geçirebilmek için çırpındı. Avı artık menzildeydi, tek ihtiyacı olan iyi nişanlanmış bir darbeydi ancak ayakları kaymaya başladı. Düşseydi dallardan birinde ya da on beş metre aşağıda yere çakılıp belini kırabilirdi. Homurdanarak ağacın gövdesine asıldı.

Oğlan mızrağını ters tutuyordu, eli sapta ama bıçağa çok yakındı. Leopar kaymasına engel olabildi, pençelerini ağaca iyice saplamıştı. Gözleri kocaman ve sarıydı, gözlerini kırpılmıyordu. Leopar o anda saldırebilirdi. Ya da oğlan mızrağını çevirip hayvanın bedenine saplayabilirdi. İki de kıpırdamadı.

Oğlan mızrağını kaldırdı ve kt ucunu leoparın kafasına indirdi. Dokunmaktan fazlasıydı ama gerçek bir darbe de değildi. Sanki kendine hâkim oluyordu ya da acıyordu.

Kafasına yediği ani vuruş leoparın iyice gerilmiş pençelerinin kavrayışını gevşetti. Kaydı, çevresinde dönmeye çalıştı, n ayaklarıyla çırpındı, bir dala ırpıtı, suratı bir sürü dalla sanki kırbalandı, kaydı, yuvarlandı, bir daldan diğerine salındı, ağacın en alçak dallarından birine tutundu. Bir an yukarı baktı, yere atladı ve ormana daldı, yaralanmış ve sersemlemişti.

“Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıran bir köpek gibi” diyeceksiniz. “On dört yaşındaki bir oğlan tarafından bir sopayla mağlup edildi!”

Aslında için içinde başka işler vardı. Leoparın pençesini savurabileceği bir an olduğunu hatırlarsınız. Neden savurmadı? Hayvanın da insafa geldiğini söyleyebilmek hoş olurdu. Ama vahşi bir hayvan insaf nedir bilir mi?

O anda ay bir bulutun arkasından çıktı ve leopar

oğlanın başının üstünde bir leoparın kulaklarının, kaşlarının ve çenesinin silüetini gördü. Leopar bir an için başka bir leoparla karşı karşıya olduğunu sandı. Sonra burnuna maymun kokusu geldi! Ağaçtaki canlı yarı leopar yarı maymundu ve biraz da şeytan belki.

Leopar düşünmek için sözcükler kullanmadığından, o an yaşananlar hakkında daha fazlası söylenemez. Patrick daha sonra babasının kepi sayesinde kurtulduklarını anlattı. Shelley ise Patrick'in insafı sayesinde kurtulduklarını söyledi. Savaşçılarda en nadir bulunan niteliğin insaf olduğunu da ekledi. Bu kadar genç olmasına karşın bunu nereden bildiğini açıklamak çok zor.

Muhtemelen ikisini de tek kulağı olmayan, tüyle-ri kırılmış, yaşlı siyah-beyaz bir maymun kurtardı.

Güneş doğana dek ağaçta kaldılar. Hava soğuk, uzandıkları dallar rahatsızdı, uykuya dalıp dalıp uyandılar. Leopar hakkında konuşmamışlardı ama aşağılardan gelen en ufak seste yerlerinden sıçıyorlardı.

Nihayet gün doğduğunda, gergin bir şekilde aşağı indiler. Patrick leoparın geri gelmeyeceğini söylüyordu ama yine de tetikteydiler.

İlk işleri su bulmaktı. Önceki gün leopardan kaçarlarken Shelley bir derenin şırıltısını duyduğunu sanmıştı. Bu yeniden tırmanmak demekti ama gerçekten susadıysan başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

Akan su sesi duyunca, sese doğru koştular. İçtiler, ellerini yüzlerini yıkadılar, yeniden içtiler. Güneş iliklerine kadar içlerini ısıttı. Her şey daha aydınlık ve daha iyi göründü. Derenin kıyısından dağın bulutsuz, mavi gökyüzünde soluk ve güzel kavisli doruğunu görebiliyorlardı.

“Doruğa kadar çok da uzak görünmüyor” dedi Shelley.

“Yiyecek hiçbir şeyimiz yok.”

“Tabii ki var.” Shelley kıyının az ilerisinde bir ağacı işaret ediyordu. “Tomdukumuz var.”

Sonsuz Kumsal’ın güneyinde yaşayan herkes “tomduk”u bilir. Ceviz gibi bir yemiştir, ama onun daha yağlısı ve tatlısıdır. Buranın insanları bu yemişlere “bombulu” der. Yemişler yemeye hazırdı, kabukları çatlamış, çikolata rengi içleri görünüyordu. Çocuklar ağaca koşup alçak dallarını salladılar. Olmuş yemişler yağmur damlaları gibi yere düştü ve kahvaltıları hazırdı. Tika basa doyuncaya kadar iri, tatlı yemişlerden yediler. Sonra da artanlarla ceplerini doldurdular.

“Karnımız doyduğuna göre artık doruğa tırmanabiliriz” dedi Shelley.

Patrick, “Dinle, Shell,” dedi, “dün karşımıza bir timsah ve leopar çıktı. Yukarılarda daha da kötüsüyü le karşılaşabiliriz.”

“Daha kötü ne olabilir?”

“Arılar, Timsahlar ve Leoparlardan sonra ne gelir?”

“Kobra mı? O dersi kaçırdın mı? Yılanlar dağların tepelerinde yaşamazlar. Sıcağa ihtiyaçları vardır. Eğer soğuksa öylece yatıp hiçbir şey yapmazlar. Ayrıca, dört kabilenin bizim dağa tırmanmamızla ne alakası var?”

Patrick insanların yaşamlarında, özellikle de herkesin geldiği, sonunda da herkesin gideceği dağda işaretler ve simgeler olduğunu söyledi.

“Dağın doruğunda bir kobra varsa, mışıl mışıl uyuyordur” dedi Shelley.

“Peki. Tamam. Ama bize dağın doruğu hakkında hep ne dediler? Hayaletlerin yeri olduğunu, değil mi?”

“Bir kobra hayaleti mi?”

“Neden olmasın? Dün bir arı sürüsü bir timsaha saldırdı ve bir leopar, kafasına mızrağın tersiyle vurulduktan sonra ağaçtan düştü.”

Shelley, “Bunlar Arılara göz kulak olunduğunun işaretleri” dedi. “Köye şimdi dönersek anne babalarımız deliye döner ve elimizde kimsenin inanmayacağı bir hikâyeden fazlası olmaz. Doruğa ulaşırsak daha önce hiç kimsenin başaramadığını başarmış oluruz.”

“Dünkü yarışı kaybetsek de bugünkü yarışı kazanalım, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey.”

“Peki o zaman” dedi Patrick, “yapalım bakalım.”

“GELDİĞİNİ DUYUYORUM!”

Büyük dağlar aldaticıdır. Düşündüğünden daha fazlasını barındırırlar ve sonra ondan daha da fazlası vardır. Sarp vadiler beklemediğin yerlerde karşına çıkar, kanyonlar bir yerden girer diğer taraftan çıkar ama bir bakmışsın başa dönmüşsün. Doruklar daha yüksek dorukları saklar ve yüksek doruklar da aralarındaki en yüksek olanı saklar. Uzaktan bakınca, büyük bir dağ kayalıklar yığını gibi görünür ancak bir kere çıkmaya başladın mı, tek başına koskoca bir ülke gibidir.

Çocuklar ayaklarının altında derinleşen, bir yanı uçurum bir kanyon kenarına geldiler. Çıkıntı boyunca bir keçi yolu vardı, görünüşe göre yolu hayvanlar açmıştı. Bazı kimseler doruğun yakınlarında bir beyaz keçi sürüsü olduğunu söylediler. Boylarının bayağı uzun olduğu ve uzun kıvrık boynuzlarıyla kayaların üzerinde çok hızlı hareket ettikleri söylenirdi. Bazen de aynı kimseler boynuzların çarpışma sesinin az da

olsa köylerden duyulduğunu söylerdi. Başkaları da yukarılarda çimen olmadığını ve o yüzden keçi olmadığını, o seslerin bayır aşağı yuvarlanan kayalardan geldiğini söylerdi.

Keçiyolu kanyonun çıkıntısını takip ediyordu, büyük bir kaya bloğunun çevresinden dolanıyor ve dimdik yukarıya, sarı ve mor yabani çiçeklerle kaplı koskocaman bir çayıra çıkıyordu. Çayır, soluk kayaların dik cephesine doğru yayılıyordu. Ardında turkuvaz yeniayla dağın zirvesi gökyüzüne uzanıyordu.

Manzaranın haşmeti karşısında çocukların nefesi kesildi.

“Birkaç saatte tırmanırız” dedi Patrick.

“Ve karanlık bastırmadan da eve dönmüş oluruz” dedi Shelley.

Bacaklarını okşayan ipeksi otların içinden ilerlediler. Mor üzerine kırmızı çizgili kanatlarıyla kelebekler çiçeklerin arasında salınıyorlardı. Güneş parlak ve sıcaktı, hafif bir meltem esiyordu, gökyüzünde ara ara pofuduk bulutlar geçiyordu. Yumuşacık otların üzerine kendilerini bırakıp uzandılar. Önceki gece pek uyuyamamışlardı ama şimdi derin ve uzun uzun uyudular.

Dağlarda hava bir piyanoda ezgiler ne hızla değişirse o hızla değişir. Çocuklar uyuyadursun göğün

üst tabakalarında rüzgâr çıktı, bulutları kocaman bir küme halinde topladı, öyle ki bulut kümesinin altı karardı. Zirvenin ötesinde yağmur başladı ve ısı düştü. Soğuk hava akımı yükseklerden indi, güneşe bulanmış bayırlarda sıcak havayla karşılaşınca sis başladı ve sis bayırların üzerinde süt suda nasıl yayılırsa öyle yayıldı.

Çocuklar serinlikten ürpererek uyandılar. Çiçekler ve kelebekler artık görünmüyordu, çayır loşlaşmıştı, hemen arkalarındaki kayalık kaybolmuştu. Başlarını nereye çevirseler, her yer aynı, kalın sisten battaniyeyle kaplıydı.

Aşağı inmesine inerlerdi ama bir sonraki adımlarını kestiremediklerinde başlarına dert açacak sarp bir kanyon pek de uzaklarında değildi. Başlarına açılacak derdi düşünmek bile istemediler.

“Ya olduğumuz yerde kalacağız ya da tırmanmaya devam edeceğiz” dedi Patrick.

Açık alanda fazla korunmasızdılar. Saklanacak bir delik, hatta dayanacak bir taş bile yoktu. Daha yukarıdaki kayalığa ulaşacak olurlarsa barınabilecekleri bir mağara bulabilirlerdi. Bulamazlarsa da sisin içinden çıkıncaya kadar kayalığın dibinden ilerleyebilirlerdi.

Shelley, “Böyle bir havada kelebekler nereye gidiyor?” diye sordu.

“Gidecek bir yer buluyorlardır” diye karşılık verdi oğlan. “Böceklerin bile gidecek bir yerleri vardır. Yılanların delikleri vardır, maymunlar ağaç kovuklarında saklanırlar. Bir tek bizim gidecek yerimiz yok.”

Üzerlerinde incecik gömlekler ve şortlar vardı, üstelik hava gittikçe soğuyordu.

“Belki de insanlar havası yüzünden dağdan uzak duruyorlardır” dedi kızcağız titreyerek. “Ölülerin ruhları yüzünden değildir yani.”

“Ruhlardan konuşmasak daha iyi” diye fısıldadı Patrick.

“Ruhlara inanmam” diye gerisingeri fısıldadı Shelley.

“Ben de inanmam, ama ne olur ne olmaz.”

Kayalık cephe aniden sisten çıktı.

Öğretmenlerinden biri onlara zirvenin hemen altında dağın etrafını saran taş bir çemberden bahsetmişti. Adı Uğurböceği olan bu genç kadın en sevdikleri öğretmendi. Tek başına yaşardı ve her şeyi merak ederdi. “Uğurböceği her şeyi bilir,” derdi çocuklar. Bir seferinde ona dağın tepesindeki ruhlar dünyasını sormuşlardı.

“Şşt” demişti işaretparmağını dudaklarının üzerine götürerek. “Bu konuyu hiç açmıyoruz.”

“Bize söyleyebilirsiniz, Uğurböceği Hanım,” diye fısıldamıştı çocuklar.

Öğretmenleri, “Aramızda kalsın” diyerek işte onlara şu hikâyeyi anlatmıştı:

“Köyden önce, sürülerden önce, muzlardan önce, toprak sert değildi. Henüz tam olmamıştı ve hâlâ dönüştükteydi. Güneş ve ay gökteydi ve dağ da her zaman olduğu yerindeydi ancak vadiler henüz tamamlanmamıştı, büyük kaya parçaları hareket halindeydi, tepeler yükseliyor ve alçalıyordu, burada yaşayan atalarımız için tehlikeli zamanlardı. Mağaralarda yaşarlardı ya da devasa ağaçların dallarında uyurlardı. Onlar da sürekli yer değiştirirlerdi, tıpkı üzerine bastıkları toprak gibi. Tıpkı bugün olduğu gibi, o günlerde de dünyayı diğerlerinden biraz daha yakından gözlemleyen birkaç kadın ve erkek vardı. Bu kadın ve erkeklerden bir ikisi toprağın hareketlerini öngörmeyi öğrenmişlerdi. Yerden bir kayanın yükselmesini sağlayacak güçleri olduğunu sanmıyorum ama herhalde bazıları olacıkları sezebiliyordu ve diyorlardı ki: ‘Dağın zirvesinin etrafında kayalardan bir çember olacak, tıpkı bir kalenin çevresindeki mazgallar ya da bir kralın alnının üzerindeki taç gibi.’ Ve bir süre sonra gerçekten de böyle bir çember olmuş, köydekilere bakılırsa çember bir gecede ortaya çıkmış.”

Uğurböceği duvarın hiçbir yolcunun daha ileri gitmemesi gereken noktayı işaret ettiğini söylemişti.

Oraya "İki-Arada" demişlerdi, çünkü aşağısında yaşam vardı, yukarısında ise sadece ölüm.

Kayadan duvar çocuklara hiç olmazsa soğuktan biraz koruma sağladı, ancak yoğun sis önlerinde ya da arkalarında ne olduğunu görmelerini engelliyordu. Her an yeni yaratılmış gibiydi, ufuksuz ya da derinliksiz.

Çocuklar kayadan duvar boyunca bir mağara, bir yarık, bir çatlak bulabilmek için yürüdüler. Patrick eski büyücüleri düşündü ve sihirli bir sözcükle açılabilir saklı kapılar olup olmadığını merak etti.

Herkesin bildiği sihirli sözcükleri denedi. Bu sözcüklerden bazıları dünyanın her yerinde her zaman aynı olagelmıştır. "Açıl susam açıl!" diye mırıldandı ancak duvar hareketsiz kalmaya devam etti. "Abra-kadabra!" dedi. Sarp kayalıkta küçük çatlaklar vardı ancak hiçbiri açılmadı. "Ok-ull-oll-ok!.." Nağmeye dili dönmedi ve yeniden başlaması gerekti. "Ok-ull-ull-O..."

"N'apıyorsun?" dedi Shelley. Patrick'in dudaklarının hareket ettiğini görmüştü, oğlan garip sesler çıkarıyordu.

"Hiç."

"Hiç değil. Yaparken bayağı ciddi görünüyordun. Yani hiç değil."

“Sihir yapmaya çalışıyorum ki duvarda bir açık bulalım.”

“Ne sihri?”

“Ok-ull-oll-uko” diye mırıldandı Patrick. Shelley’ye dönüp sözcüğü doğru söylediği için gururla baktı.

Shelley onun saçma sihrine gülmeye başladı, ancak yüzündeki ifade aniden değişti çünkü Patrick’in arkasındaki kayada daha önce orada olmayan izler vardı.

Bu izler, rengi gittikçe belirginleşen kayanın üzerindeki soluk çizgilerdi, baktıkça çizgilerden ziyade kat yeri gibi görünüyordular, sanki kaya duvarı burada kat yapmış gibiydi. Kat yerleri uzadıkça uzuyor ve sabit durmuyordu. Shelley bakışlarını odaklayabilmek için gözlerini açıp kapadı ama kat yerleri sessizce bir o yana bir bu yana salınıyordu. Duvara değil de birbirine dikilmiş hayvan derilerine baktığını ancak sonra anladı.

“Bu bir perde!” diye bağırdı Shelley.

Hava o kadar soğuk, sis de o kadar yoğun olmasaydı, belki o perdeyi olduğu gibi bırakırlardı. Bildiğimiz gibi, ruhlara inanmıyorlardı ama yine de, burası İki-Arada idi ve kimse ilerisine geçmemeliydi.

“Yalnızca azıcık içeri girmek istiyoruz,” diye seslendi Shelley, belki içeriden biri dinliyordur diye.

Patrick perdenin ucundan yakaladı ve yana doğru çekti. Perde ağırdı ancak büyük halkalarla pürüzsüz bir raya asılmış olmalıydı çünkü hiç zorluk çıkarmadan açıldı.

Shelley başını öne eğdi ve içeri girdi. Oğlan da onu izledi.

İçerisi daha kuru ve sıcaktı, ama daha da karanlıktı. Yer ya yosun ya da ufalanmış yapraklarla kaplanmıştı, üzerinde yürümesi zevkliydi. Büyük bir oda ya da mağaradaydılar sanki. Bir köşede gürül gürül yanan bir odun ateşi vardı ve ateşin yanında kel bir kafa seçiliyordu.

“BENİM GİBİ YAŞLI BİR BÜYÜCÜYE SEZDİRME-
DEN YAKLAŞABİLECEĞİNİZİ DÜŞÜNMEYİN SAKIN!
GELDİĞİNİZİ DUYARIM!” dedi ateş tarafından ge-
len yüksek ve tiz bir ses. “Sizi duyuram! Duvara sihirli
sözler bağırdığınızı ve içeri seslenmeden girdiğinizi
duyarım! Burasının neresi olduğunu sanıyorsunuz?
Yol geçen hanı mı? Yere yosunu, ateşe odunu kim
getirdi? Ateşimin başında ısınmak mı istiyorsunuz?
Kendi odununuzu getirin! Su testimi doldurun! Yeri
süpürün! Yatağımı yapın!”

Kel kafa bütün bunları arkasını dönmeden bağırmıştı, sanki ateşe söyleniyormuş, ateşin üzerinde bir ayna varmış da adam arkasını dönmeden onları görebiliyormuş gibi.

Ayna da yoktu, su testisi de, yatak da. Adam bir yaprak yığınının üzerine oturmuştu.

“Ateşin yanına gelin de sizi göreyim” diye bağırdı.

Çocuklar temkinli bir şekilde yaklaştılar. Ateşin sıcaklığı davetkârdı. Bu yaşlı adam, her ne kadar yüksek sesle konuşuyor ve sinir bozuyorsa da bir timsah ya da leoparla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Çocuklar ateşin yanına gelince, yüzlerini adama döndüler, adam da onları baştan ayağa süzdü.

“Siz nesiniz?” diye sordu aksi aksi.

“Tıpkı sizin gibi insanız” dedi Patrick.

“Tıpkı benim gibi mi? Hiçbir şey benim gibi değildir” diye bağırdı adam. “Ben bir dağ adamıyım, sizin gibi dağ eteklerinden değilim. Ben bir büyüçüyüm, sizin doğum günü partilerinizi şenlendiren hokkabazlara benzemem. Ben yıldızlarda geleceği görürüm, ateşin alevlerinde kaderler görürüm. Rüzgârların taşıdığı haberleri okurum...”

“Efendim, böldüğüm için kusura bakmayın ama biz çok açız” dedi Patrick.

“Dışarı çık, bir kuş avla, bir tavşanı tuzağa düşür, bir keçi yakala. Elindeki o mızrak ne güne duruyor?”

Adam öne uzandı ve oğlanın mızrağını kavradı, parmağını bıçağının keskin kenarında çabucak geçirdi. “Keskinmiş” dedi. “Sen kimsin? Baban kim?”

“Babamın elli tane sığırı var.”

“Öyle mi küçük adam? Ve sen de her sabah sütle-
rinden ilk tadansın, öyle mi?”

“Babam bir leopar öldürdü.” Patrick leopar derisi
kepi cebinden çıkardı, silkeledi ve başına taktı.

“Vay canına! Amma da vahşi bir genç adam! Kü-
çük mızrağını al. Bu kız kim?”

“Ben kendi adıma konuşabilirim” dedi Shelley.
“Benim adım Shelley ve babam köylerin şefidir.”

“Vay vay vay! Şefin kızı kayalıklardaki mağaram-
da! Sen de aç mısın Küçük Şefkızı?”

Shelley aç olmadığını söylemek istedi ama yapa-
madı. “Bütün gün bir şey yemedik” dedi. “Tomduk-
lar dışında.”

“Tomduk mu? Burada tomduk olmaz! Yabankeçi-
si eti, kemik suyu ve kemikleri var! Seni doyuracağım
Küçük Şefkızı, ama leopar katilinin oğluna bir şey
yok. Gidip kendi yiyeceğini kendi avlasın. Kayaların
üzerinde yabankeçisi kovalasın ve dar keçiyolların-
dan hayvanın etini taşınsın.”

“Patrick yemezse ben de yemem” dedi Shelley.

“Oho! Bakalım dişler ne diyecek? Biz mi iki köy
çocuğunun karnını doyuracağız... yoksa onlar mı bi-
zim karnımızı doyuracak?”

Adam bileğinden bir bileziği silkeledi, diğer eliy-
le bileziği yakaladı. Bu, muhtemelen sansar ya da
fare dişlerinden bir halkaydı. Bir yandan “Biz on-

ların karnını doyuracağız. Onlar bizim karnımızı doyuracak. Biz onların karnını doyuracağız. Onlar bizim karnımızı doyuracak..." diye diye dişleri teker teker son diş kadar saydı. "Biz onların karnını doyuracağız, öyle diyor bilezik. Ama tomduklar ve ekşi eriklerle değil, kavrulmuş keçi etinden lezzetli lokmalarla."

Adam başını geriye doğru attı ve güldü. Gülüşü de sesi gibi inişli çıkışlıydı, yarı gülüş yarı çığlık gibiydi.

Yaprak yığınının üzerinden kalktı ve odanın uzak bir köşesine gitti, çocuklar çanak çömlekle uğraştığını duyuyorlardı. Karanlık mutfağından tuhaf nidalar ve homurdanmalar geliyordu: "Kute!", "Dung!", "Hoptiri!"

Elinde budaklı ve yamru yumru tahtadan sığ bir kâseyle geri döndü.

"Yemeğini paylaşan kaderini paylaşır" diye mırıldandı.

Ne çatal ne de kaşık vardı, dolayısıyla elleriyle yediler. Et çok lezzetli. Adam yapraktan yatağına çöktü ve çocukların yiyeşini izledi.

"İyi, de mi? Lezzetli, de mi? Daha önce hiç yabancı çisi eti yemiş miydiniz, küçük insanlar? Hayır mı?" Kırkırdadı. "Baban, küçük Şefkızı, bir Arı'dır herhalde, değil mi?"

Ağızı dolu olduğu için kızcağız başını salladı.

“Evet” diye devam etti yaşlı adam. “Şef her zaman bir Arı’dır, öyle değil mi?”

Shelley yine başını salladı. “Bir zamanlar bir Kobra da şef olmuş, babam söylemişti” dedi iki lokması arasında.

“O adamı tanırdım.”

Patrick bu mağara sakininin kim olduğunu merak etti. “Köyleri bilir misiniz?” diye sordu.

“Köylerde doğdum. Senin gibi sığır güttüm. Mızrağımı senin gibi keskin tutardım. Hâlâ keskindir.”

Adam odanın girişinde duran mızrağını gidip aldı ve oğlana uzattı. Mızrak uzun bir adamdan daha uzundu. Bıçağı uzun ve dardı ve ucu jilet kadar keskindi. Bıçağın altında atlamaya hazır dertop olmuş bir kobranın resmi oyulmuştu. Patrick bıçağın keskinliğini denemek istemedi.

Yaşlı adam dikkatle seyretti. “Başparmağının derisini yarar” dedi. “Lay Lay!” Sanki derinin yarılması onu eğlendirmişçesine. “Vay vay! Yalnızım! Nanay! Seni kovdum!” diye mırıldandı.

Çocuklar bir an önce oradan ayrılmaları gerektiğini düşündüler. Parmakları et suyunun içinde son lokmalarını aradı.

“Çok güzel bir et, efendim” dedi Patrick. “Size teşekkür ederiz.”

“Aha! Görgü! Dağ başında böyle şeyleri bilmez oldum. İnsanlar arasındaki küçük kibarlıklar.”

“Teşekkürler, efendim” dedi Shelley, boş kâseyi uzatırken. Yaşlı adam kâseyi görmezden geldi, kızcağızın eli de öylece havada kaldı.

Dışarıso soğuk ve sisliydi. Geceyi dağda geçireceklerse burası en sıcak yerdi. Yaşlı adam bağırsı çağrışı, çıkardığı garip sesler ve keskin mızrağıyla ürkütücüydü, ama pek bir seçenek yoktu.

“Mızrağınızdan gördüğüm kadarıyla siz bir Kobra’sınız, efendim” dedi Patrick. Yaşlı adamı konuşabilirse, diye düşünmüştü, belki geceyi orada geçirmelerine izin verirdi.

“Adımızın yalnızca yarısıdır o. Isırmak için yanına yaklaşması gereken kobralardan değil, kukuletalı kobra değil, o kukuleta sadece gösteriş içindir, ama aslanların bile ödünü koparan türden bir kobra, bir tüküren kobra.” Yaşlı adam ateşe bir iki odun daha attı. “Kobra sessizdir, kobra hızlıdır / Kobra ya bir taşın ya bir dalın altına saklanır / Kobra ölümcüldür, ıskalamaz / Kobranın tükürüğü ve tıslaması kaçmaz” diye mırıldandı. “Evet, evet, kobra en iyisidir. Sonra timsah ve leopar gelir, vahşi ve güçlüdürler. En son küçük arı gelir: Hepi topu bir böcek. Hiç düşündün mü, delikanlı, arının diğerlerine nazaran ne kadar küçük olduğunu?”

“Küçük ama sevimli.”

“Sevimlilikten kim güç kazanmış? Hiç düşünmedin mi, bir timsah kadar güçlü olsam, bir leopar kadar yırtıcı olsam, bir kobra kadar tehlikeli olsam diye?”

“Ben Arı olmakla gurur duyuyorum.”

“Ben de” dedi Shelley.

“Puu! Şefkızı sıska ve küçük. Şef karnını doyurmuyor mu Şefkızı?”

“Tabii ki doyuruyor!”

“Shelley iri olmayabilir ama zekidir” dedi Patrick.

“Zeki küçük Şefkızına aynı soruyu sormama izin ver. Keşke daha güçlü ya da daha kocaman bir şey olsam diye kendi kendine hiç mi düşünmedin, Şefkızı?”

Shelley tereddüt etti.

“Demek düşündün” diye hemen sataştı yaşlı adam.

“Küçükken.”

“Diğerlerinden hangisine gıpta ederdin?”

Shelley'nin içinde azıcık kurnazlık olsaydı, “Kobra” derdi ve her şey farklı gelişirdi. Ama içinde hiç kurnazlık taşııyordu.

“Bir leopar kadar zarif olmayı hayal etmiştim, sarı bir gökyüzünde siyah yıldızlar gibi bir postla.”

“Sen daha onu görmeden seni öldürebilecek bir tüküren kobra değil, öyle mi?”

“Kobralar beni korkuturdu.”

“Hayhay!” Yaşlı adam memnun olmuş gibiydi. “Hiç gerçek bir kobrayla karşılaştın mı? Hiç bir kobra sana türküdü mü?”

“Bir keresinde sürüyle çıkmıştık,” dedi Patrick, “ineklerden biri otların arasındaki bir yılanın kuyruğuna bastı, yılan doğruldu, bütün vücudu dimdik durdu, tükürecekti. Sanki ineğin gözlerine nişan almıştı ama inek yüzünü başka tarafa çevirdi ve zehir boynuna sıçradı. Koşup yılanı mızrağımla saldırdım ama sıvıştı, bir kayanın altına saklandı, biz de o kadarı yeter dedik.”

“Peki ya inek?”

“İneğin derisi kalındır. Zehir akıp gitti. Zayıf noktasına gelmemişti. Göz, ağız, burun olsaydı... Bütün sürü hoplayıp zıplayarak koşturdu. Hepsini toplamak uzun sürmüştü.”

“Tüküren yılanın zayıf noktayı bulması gerektiği doğrudur” dedi yaşlı adam.

Yerinden kalktı ve yine karanlık köşesine gitti. Yine tuhaf sesler geldi. “Dang! Kşşşt!”

Yaşlı adam elinde bir şeyle geri döndü. Ateşe yaklaşınca çocuklar elindeki yılan olduğunu gördü. Yaşlı adam yılanı Patrick’e doğru uzattı.

“Zehri yok. Bir solucan kadar zararsız. Korkmadan tutabilirsin. Dokun. Dokununca anlayacaksın.”

Oğlan başını iki yana sallayarak geri çekildi.

“Korkma. Al. Bu, yeraltı dñnyasının kralıdır. Toprağın ve kayaların kardeşidir. Hah! Toprağı ve kayaları bir kobradan daha iyi kim bilebilir.”

Yaşlı adam konuşurken ağırlığını bir ayağından diğerine vere vere çömeliyordu.

Yaşlı adam, “Hey sen, tektüfek! Haydi kalk!” diye bir ezgi tutturdu. Yılan başını kaldırmış elleri arasında öylece duruyordu. “Al hadi al” diye ısrar etti yılanı oğlana doğru uzatırken.

Patrick ineğin toynağının altında kalan yılanı, ürken ineğin karşısında yılanın nasıl da dikildiğini hatırladı.

“Almayacağım” dedi oğlan.

Yaşlı adam alaycı bir kahkaha attı. “O zaman ya-kala” dedi ve yılanı oğlanın suratına fırlattı.

Tahta yemek tabağı hâlâ Shelley’nin elindeydi. Can havliyle tabakla yılanı vurdu. Tabak yılanın gövdesine çarptı. Yılan yere düştü, kafası bir o yana bir bu yana atıldı, gövdesi kıvrıldı açıldı, kıvrıldı açıldı. Patrick geri bir adım attı. Kobra yassı kafasını geriye doğru çekti ve en yakınında duran Shelley’ye tükürdü. Kızcağız elindeki tabağı gözlerine siper ederek eğildi. Ellerimiz her zaman gözlerimizi korumak için atılır. Yılan zehrini tabağa püskürttü. Shelley bir çığlık atıp tabağı düşürdü.

Patrick tek bir hareketle mızrağını kaldırıp duvarın önünde kıvrılıp kalmış yılanı saptı. Işık soluk ve hedef küçüktü ancak saatlerce süren mızrak atış talimleri böyle anlar için bir hazırlıktı. Mızrak yılanın boğazını deldi ve yılan anında öldü.

“Kaç, Shelley, kaç” diye bağırdı Patrick, perdeye doğru yönelirken.

Yaşlı adam çömeldiği yerden bacağını uzattı ve yanından geçerken kıza çelme taktı. Kızcağız yere düşerken büyücü onun yaşında birinden beklenmeyecek bir çeviklikle mızrağını kaptı ve keskin ucunu Shelley'nin boynuna gelecek şekilde döndürdü. Serbest kalan eliyle de girişteki yukarı kıvrılmış ağır keçi derisi perdeyi çözüp girişin kapanmasını sağladı.

Patrick dışarıdan kısık bir sesle, “Shelley, neredesin?” diye seslendi.

Kızcağız yaşlı adamın mızrağının keskin bıçağını boğazında hissetti ve kıpırdamadan uzandığı yerde kaldı.

Dışarıda Patrick gecenin karanlığının koyuluğuna şaşırды. Ay yoktu, yıldız yoktu. Hiçbir yerinde ton farkı olmayan kapkara bir örtü.

“Shelley, neredesin?” diye seslendi Patrick.

Shelley orada değildi. Giriş kapısı orada değildi. Patrick elini uzatarak duvarı ve girintili çıkıntılı yüze-

yini hissetti, büyücünün odasına girmenin bir yolunu arıyordu.

Fazla uzağa gittim, diye düşündü. Eliyle yoklaya yoklaya ilerliyordu. Mızrağının ucuyla da vurdu ama yalnızca kaya vardı. Karanlıkta tökezleye tökezleye ilerledi ve bir süre sonra nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda yere oturup sihir sözlerini haykırdı. “*Ab-rakadabra! Açıl susam açıl! Okullolluko!*”

Hiçbir şey olmadı.

Sözlerin bazılarının tersten okunduğunda işe yaradığını duymuştu, bir de öylesini denedi: *Arbadakar-ba! Lıça masus lıça! Okullolluko!* Sonuncusunun işe yarayacağını düşündü, çünkü tersiyle düzü aynı şekilde okunuyordu. Yeniden haykırdı.

Okullolluko!

BÜYÜCÜNÜN PERDESİ

Shelley mağarada Patrick'in adını seslendiğini duydu sonra da boşuk bir *Okullolluko!* geldi. Perdenin birden bire kendiliğinden açılacağına dair güçlü bir umut hissetti. Sonra sessizlik oldu ve Patrick'in gittiği hissine kapıldı.

Yaşlı adam uzun mızrağını kenara koydu ve kızın kalkmasına izin verdi. Sonra da yemesi için bir iki et parçası uzattı ama kız eliyle itti.

"İstersen gidebilirsin" dedi yaşlı adam gülümseyerek.

Shelley girişe yöneldi ve perdeyi hafifçe kaldırdı. Görüldüğünden daha kalın ve ağırdı, iki eliyle kaldırmak zorunda kaldı. İlerlemeye çalışırken hâlâ ağır bir şekilde keçi kokan keçi derisi katmanlarına dolandı.

Perdeyle bayağı bir boğuştı ve nihayet perde geçmesine izin verdi. Çevresine bakındığında hâlâ yaşlı adamın mağarasında olduğunu gördü.

“Perdende bir tuhaflık var” dedi Shelley öfkeyle.

“Sen açmayı bilmiyorsun.”

“Perdeyi açmayı bilmek diye bir şey olmaz. Ya bir elinle havaya kaldırırsın ya da bir ucundan çeker bir tarafa toplarsın.”

Ona göstermek için perdeyi bir kenarından tuttu ve vücudu titremeye başladı. Kızcağız şaşkınlıkla perdeye bakarak ucunu bıraktı.

“Perdeye ne yaptın böyle?” dedi Shelley.

“Bu perdeyi yapmak için dört büyük beyaz keçi kullanmam gerekti. Üçünü kendim yedim, birini de derisini yüzdükten sonra dağ aslanlarına yedirdim. Derileri, bir kartalın kanat kemiğinden bir iğne ve bir yabandomuzunun bükerek kuruttuğum kursağından bir iple diktim. Perdeyi yabandomuzunun kaburgalarından yaptığım halkalarla astım ve halkaları da bir hafta pişirdiğim tutkalla sabitledim. Bu, sıradan bir perde değil. Benim yaşamımda hiçbir şey sıradan değil. Ha!”

Shelley ona inandı. Perde vücuduna cereyan vermişti.

“Zihnini okuyorum, küçük Şefkızı. Babanı, anneni, köydeki kulübenizi, danslarda giydiğin şirin kırmızı elbiseni, derli toplu duran okul eşyalarını görüyorum.”

Tahmin ediyor, diye düşündü Shelley. Kırmızı elbiseyi Arı olmasından çıkarmıştı. Derli toplu duran eşyalardan da her kulübede vardı.

“Bana Patrick’in nerede olduğunu söyle” diye diklendi Shelley.

Yaşlı büyücü omuz silkti. “Sen ne gördüysen ben de onu gördüm. Dışarı çıktı. Geri gelmedi.”

“Ona bir şey yaptın.”

“Karnını doyurdum. İkinizin de karnını doyurdum. Şimdi kahvaltıya yiyecek hiçbir şeyim kalmadı. İçiniz ısınsın diye ateşi harlayıp durdum, sizi evimde ağırladım.”

Shelley kobranın ölüsünü gösterdi: “Yılan da konukseverliğinin bir parçası mıydı?” Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Yılan zararsızdı. Zehirsizdi. Sırf tükürüktü, bir sineğe bile zarar veremezdi.”

“Bana çelme taktın.”

“Yanlışıyla oldu.”

“Ayağını mahsus uzattın.”

“Dışarısı soğuk ve karanlık. Büyük şebekler yumurtalara dadanmak ve yavru kuşları avlamak için ormandan gelir. Dağ aslanları ortaya çıkar. Bu gece Şefin kızını güvende tutarım. Sıcak ateş. Yemek. Su.”

“Patrick nerede?” diye sordu Shelley yine.

“Korktu ya da kayboldu. Dağ köy gibi değildir. Burada, yukarıda gece oldu mu hiçbir şeyden emin olamazsın. Doğu batıya gider, kuzey güneye döner. Yolu arıyordu ama bulamadı.”

“Sen yaptın.”

“Karanlığı getiren ben değilim, gece.”

“Sen bir büyücüsün. Öyle söyledin.”

“Perdem sıcağı içeride tutar, hayaletleri dışarıda. Bu gece seni içeride tutuyor, oğlanı dışarıda. Bu büyücülük mü? Hayır. Doğal düzen bu. Bırak kobra katili dışarıda karanlıkta kalsın. Ama ben istediğimi alıncaya kadar sen burada kalacaksın.”

“Yarın güneş doğar doğmaz gideceğim” dedi Shelley meydan okuyarak. “Aşağı inip babama söyleyeceğim. O da buraya çıkıp sana nezaket kurallarını öğretecek.”

Yaşlı adam gözleri kapalı bir o yana bir bu yana sallandı. “Babanın geleceği doğru. Ateşimin alevlerinde gördüm. Geldiğinde ona bana ait olanı geri vermesini söyleyeceğim ve ona ait olanı ona vereceğim. Benim çalınan, hakkım olan yerime geri döneceğim.”

O anda Shelley onun hikâyedeki yaşlı Kobra şef olduğundan emin oldu. Hani şu sürgün edilen. Mızrağına baktı, hani şu İhtiyarlar tarafından kırılan mızrağa.

“Bıçağını kıramadılar” dedi büyücü. “Gece olunca geri dönüp aldım. Hafif ama çok sağlam olan tomduk ağacından yeni bir sap yaptım. Köydekilerden daha iyi bileğitaşları buldum. Benim mızrağım Aydağı topraklarındaki en keskin mızrak. Otuz adım ötedeki bir yabankeçisini vurabiliyorum. Et yiyip güçlü kalıyorum. Vay ki yalnızım! Hayhay ki güçlüyüm!”

“Beni bulacaklar. Beni saklayamazsın.”

“Ben saklamamanın ve bulmanın ustasıyım.”

“Arılar yüksekte uçar” dedi Shelley cesaretle.

“Arı dediğin sadece bir böcektir.”

Shelley'nin aklına okulda öğrendikleri bir şarkı geldi. Söylemeye başladı:

“Timsahın büyüklüğü,

Benekli leoparın keskin gözü,

Kobranın zehirli tükürüğü,

Küçük arının uçuşu.”

“Hah!” diye alay etti büyücü. “Kobra içlerinde en korkulanı. En hızlısı, en sessizi, en tehlikelisi.”

“Babam sen şefken insanların kavga ettiklerini söylemişti.”

“Kavga etmek insanları güçlendirir.”

“Hırsızlık etmişler.”

“Fena mı, eşyalarına göz kulak olmayı öğrenirler.”

“Sığırlar zayıflamış.”

“Et daha yağsız ve lezzetliydi.”

“Köydekiler mutsuzmuş.”

“Hah! Sen yetişkinlerin mutluluğundan ne anlarsın, küçük kız? Oyunlarını oyna, şekerlerini ye. Büyüklerin işlerine burnunu sokma.”

Yaşlı adam yapraktan döşeğine oturup ateşin alevlerini seyre daldı.

“Perdem bir gizem. Ama ateşimle karşılaştırınc

bir hiç. Dağda hareket eden her şey ateşimde görünür. Dün alevlerde, yan yana koşan iki küçük kırmızı gömlek gördüm. *Çayırma gelin, güzeller güzeli kelekler görün*, diye fısıldadım alevlere. Çok geçmeden kırmızı gömlekler çayırımdaki keleklerin arasındaydı. Otlarımın arasında uyuyakalın, Arı-çocuklar, dedim. Alevlerde kırmızı gömleklerin uyuduğunu gördüm. Sisi çağırdım ve çocuklar uyandı. *Mağarama gelin*, dedim ve mağarama geldiler. *Etimden yiyin*, dedim yediler. *Evcil kobramı alın*, dedim ve *o onu öldürdü.* Yaşlı adam gözlerinde donuk bir parıltıyla Shelley'ye döndü. "Şimdi Şefkızı, uyu. Yarın en uzun gün olacak."

Shelly oturduğu yerde dimdik durarak, "Uyumayacağım" dedi, hiçbir şey onun uzanmasını sağlayamazmış gibi.

"Perdemden geçmenin bir yolunu bulmak için uyumamı bekleyeceksen, unut bunu. Ben Kobra Adam'ım, ancak dağı kar kapladığında uyurum. Mevsimi gelince haftalarca uyuyabilirim. Uzun uykumdan uyandığımda üzerimde sadece bir deri bir kemik kalmış olur ve bir aslan gibi aç olurum. Bunlar zor günlerimdir, ete acıkmışımdır ama uykudan dolayı güçsüzümdür. Avlanacak gücü buluncaya kadar yarasa ve köklerle beslenirim. Ancak şimdi olduğu gibi kar kalktığında gözlerim kapanabilir ama

zihnim asla uyumaz. Zihnimi de mızrağım gibi keskin tutarım. Hele bu gece asla uyumam çünkü yarın bana ait olanı geri verecekler.”

“Vermeyecekler.”

“Şşşt, küçük kız, şşşt. Hiçbir şeyden haberi olmayanlar dillerini tutmalılar. Sana annenle babanın sana söyleyemeyeceği ve öğretmenlerinin de söylemeye cesaret edemeyeceği bir şey söyleyeceğim. Sen ve ben aynı yaştayız.”

“Sen benden dört kat yaşlısın” diye parladı Shelley. “Hatta belki beş kat.”

“Bedenim yaşlı. Dişlerimden bazıları ve saçlarımdın hepsi döküldü. *Ama ben bu değilim!* Bu bedende elli ya da yetmiş yıldır ya da, mızrağımı keskin tuttuğum için, yüz yıldır yaşıyorum. Beden değişiyor ama bu bedenin hâkimi olan ben değişmiyorum.”

“Ruh bedenin hâkimi değildir” dedi Shelley.

“Öyle mi, Şefkızı? Nedir peki? Bir yolcu mu?”

“Yolcu değil. Bir parçası. Görünmez bir parçası.”

Shelley bundan emin değildi. Bazen ruhun bir sözcükten ibaret olup olmadığını merak ediyordu.

“Bir sözcükten daha fazlası” dedi yaşlı adam, Shelley yüksek sesle söylememiş olsa da. “Ruhların seslendiğini ve ağladığını duyuyorum. Beş duyunun en eskisini kaybetmiyorlar. Dünyanın gevezeliğini öz-lüyorlar, usulcacık fısıldaşmaları ve bağırsız çağırışı, o

yüzden hâlâ çıkarabiliyorken ses çıkarıyorlar. İlk ve son duyularını kaybettiklerinde, gidiyorlar.”

Shelley dinlerken ateşi seyretti. Yaşlı adam gerçekten de ateşte bir şeyler görüyor olmalı, diye düşündü. Yoksa çayırı ve kelebekleri nereden bilecekti? Ateşin sıcaklığına karşın, adamdan korkarak ürperdi.

“Yarın gitmeme izin vereceğine yemin etmen gerek” dedi.

“Ne üzerine yemin edeyim?” dedi yaşlı adam. “Ölülerin sesleri üzerine mi?”

“Şöyle yemin et: Bir elim kalbimde tüm hakikatimle dağlar yarılincaya kadar yemin ederim.”

Bu, Shelley’nin bildiği en güçlü yemindi. Çocukların asla bozmadıkları yemindi.

Yaşlı adam kıkırdadı. “Ben başka türlüünü biliyorum” dedi. “Bir elim mızrakta başparmağım burunumda / Böyle yemin ederim ve böyle olur!”

Shelley ne bu garip yemine ne de onun herhangi bir sözüne güvenebilirdi. Babası geldiğinde, Shelley çığlık çığığa bağırarak, babası içeri dalıp onu kurtaracaktı, olur da perde girişine engel olursa kayadan duvarı tırmanıp başka bir giriş yolu bulacaktı.

“Arışef geldiğinde unvanından vazgeçecek ve bana, unvanın gerçek sahibine, iade edecek” dedi yaşlı adam. “Hepimiz için en iyisi bu. Yoksa burada benimle kalacaksın, Şefkızı. Perdeyi bulamaz, duvarı

tırmanamaz ya da kayalığı delemes. Bana yemek yaparsın, giysilerimi diker, evimi temizlersin. Birbirimize can yoldaşı oluruz.”

Shelley daha fazla dinleyemeyecekti. Yere uzandı, kulaklarını elleriyle örttü ve gözlerini sanki uyuyormuş gibi yumdu. Yaşlı adamın kendi kendine bir şeyler mırıldandığını ve arada sırada da *Hah! Dung! Tüh!* gibi sesler çıkardığını duyuyordu. Babası geldiğinde neler olacağını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yaşlı adam pazarlık etmek için mağaradan çıkacaktı. Perde bir anlığına da olsa açılacaktı, o anda Shelley dışarı koşacaktı.

Ama o anda yaşlı adamın tüm dikkati Shelley'nin üzerinde olacaktı. Bu yüzden Shelley yorgun ve bitap numarası yapmalıydı. Sanki uyukluyormuş gibi girişe doğru yayılacak ve babasının sesini duyar duymaz bir bekçi köpeği gibi atılacaktı.

Bekçi köpeği bir rüyanın başlangıcı oldu ve Shelley uyuyakaldı.

İKİ-ARADA

Köyde Shelley'nin babasının gözüne o gece uyku girmedi. Kulübenin çevresini arşınladı ve kızını merak etti. Önceki gün kızının peşinden yolladığı iz sürücüler nemli kırmızı toprakta bıraktığı ayak izlerini dağın eteklerine kadar takip etmişlerdi. Bir süre sonra kızının ayak izleri daha büyük başka ayak izleriyle buluşmuştu.

"O çocuk" diye iç geçirmişti Şef ona söylediklerinde.

Köydeki herkes Patrick'in de kayıp olduğunu biliyordu.

Şef önce peşlerinden gitmeyi düşünmüştü ama güneş neredeyse batmıştı ve iz sürücüler çok geçmeden karanlıkta izlerin görünmeyeceğini söylemişlerdi. Şef ekşi bir yüz ifadesiyle peki demişti ama sabahın erken saatlerinde adamlarını toplayıp yola çıktığında hava hâlâ karanlıktı. Av için giyinmişlerdi, saçlarına kartal ve şahin tüyleri takmış, yanaklarını

ve kaşlarının üzerini beyaza boyamışlardı. Her iz sürücünün kendi mızrağı vardı ve her mızrağın sapına timsah, leopar, kobra ya da arı simgeleri kazınmıştı.

Önceki gece durmak zorunda kaldıkları noktada günün ışmasını beklediler. İzler onları oradan timsahlı gölete kadar götürdü. Gelip giden izlerle acelesi olan büyük ayaklı birinin ayak izlerini buldular ve göletin ilerisinde timsahın kendini suya attığı yerde çamurda oluşan izi gördüler.

Şef kaşlarını çattı ve mızrağını salladı. Timsah o an ortaya çıksa ona kesinlikle çıplak elle saldırırdı. Sonra bir iz sürücü çocukların tepeyi tırmanan ayak izlerini buldu ve avcılar göletten ayrıлып yüksek ağaçlı, serin ormana doğru izleri takip ettiler. Gri taçlı turnanın tüylerine rastgeldiklerinde iz sürücüler zemini inceledikten sonra, kuşun bir leopar tarafından öldürüldüğünü söylediler. Şef endişeli endişeli homurdandı.

Ağaçların üzerinde leoparın pençelerinin izlerini buldular ve yakınlardaki çalılarda arandılar ama ne yırtık giysiler ne de boğuşma izleri buldular. Tomduk kabukları yere saçılmıştı ve bunların çocukların kahvaltılarının artığı olduğunu anladılar.

“Hiç olmazsa bir şeyler yemişler” diye mırıldandı Şef.

İzler ormanın içinden geçiyordu, görünmez derinliklere inen dimdik uçurumun kenarından izleri

takibe devam ettiler. Şef uçurumun kenarından bakarken nefesini tuttu.

Geniş çayıra doğru yollandılar ve çocukların otların arasında uyuduğu yere vardılar. İzleri dağın zirvesine doğru takip ettiler. Otlar ezilmiş, çiçeklerin boynu bükülmüştü. *Bir gergedanı sazlıkta takip etmek kadar kolay*, diye belirtmişti iz sürücülerden biri.

Dağın zirvesini çevreleyen kayalık duvara vardılar ve adamlar kendi aralarında eski hikâyeler hakkında fısıldaşmaya başladılar. İçlerinden bir ikisi aslında geri dönmek istiyordu ancak bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Şeflerinden bir iki pejmürde hayaletten çekindiklerinden daha fazla çekiniyorlardı.

Kayalık duvarın zemini sertti ve hiç iz yoktu. İz sürücülerden biri kayaların üzerinde izler buldu ama kimse o izlerin ne zaman ya da kim tarafından bırakıldığını söyleyemedi. Yine de, ne kadar silik olsa da, bir iz vardı, dolayısıyla iz sürücüler güneye yönelmek yerine kuzeye döndüler. Hafif bir ayak izi ya da ezilmiş bir ot bulabilmek için ağır ağır ilerlediler, ancak hiçbir şey bulamadılar.

Duvarın kıvrımlarından birinde oğlanı uyuklarken buldular. Şef yakasına yapışıp ayağa kaldırdı.

“Kızım nerede?” diye gürledi.

Patrick gözlerini ovuşturarak, “Kim? Ne?” diye kekeledi.

Şef oğlanı bir paspasın tozunu silkelercesine sar-sarak, "Shelley nerede?" diye ısrarla sordu.

Patrick ellerinde mızraklarıyla yüzleri boyalı iz sürücülerini gördü.

"Bütün gece onu aradım" dedi.

"Onu kayıp mı ettin?" diye gürledi Şef.

Oğlan başını kaldırarak Şef'e baktı. "Susadım."

Şef oğlanın yakasını bıraktı. İz sürücüler bir matara verdiler ve oğlanın nefes almadan yarısını kafasına dikmesini seyrettiler.

"Kızımı kayıp mı ettin, delikanlı?" diye homurdandı Şef.

"Onu kaybettim ya da o beni kaybetti...Burada bir adam var..." Hikâye yavaş yavaş dilinden döküldü, saklı mağara, büyücü, kobra.

"Bana o yeri göster" diye emretti Şef.

Oğlana taş çemberinin bir gece öncekinden çok daha yabancı bir bölgesindeymiş gibi geldi. Kayaların arasındaki dar geçitler hiçbir yere çıkmıyordu. İri kaya parçalarıyla kapanmış tüneller, çöken tavanlarından yığılan taş parçalarıyla dolmuş mağaralar vardı.

"Geri dönmeliyiz" dedi Patrick.

Ayak izlerini gerisingeri takip ettiler. Bir süre sonra, adamlar kendi aralarında söylenmeye başladılar ve Şef kaşlarını çattı.

“Bizi yanlış yere getirdin delikanlı” dedi.

Yüzeyi pürtük pürtük bir dizi kaya duvarda kendini belli ediyordu ve Patrick o kayaları önceki gece sihir sözcüklerini söylediğinde gördüğünü hatırladı.

“Burası” dedi. “Giriş buradaydı. Hâlâ da burada ama yaşlı adam şeyleri nasıl başka şeylermiş gibi göstereceğini iyi biliyor.”

“Hangi şeyleri?”

Oğlan, Şef’e bir görünüp bir kaybolan keçi derisi perdeden söz etti. İz sürücülerden ikisi yere diz çöküp zemini titizlikle inceledi. Bir süre sonra oğlanın doğru söylediğini onayladılar. Zemin o noktada bayağı çığnenmişti. Şef adamlarına mızraklarının ucuyla kayalara vurmalarını ve çıkan sesi dinlemelerini emretti ama bir sonuç alamadılar. Sonra iz sürücüler dinlenmek için oturup mataralarından su içip kuru et çiğnediler.

“Buraya gelmenin yasak olduğunu biliyorsun, delikanlı” dedi Şef ciddi bir yüz ifadesiyle. “Neden kızımı buraya getirdin?”

“Aslında onun beni buraya getirdiğini söylemek daha doğru olur.”

Şef öfkelenmeye başladı. “Bir yarış kaybettin ve kaçtın. O da senin peşinden geldi çünkü sen onun Arı-arkadaşısın. Böyle olmadı mı?”

“Ben yarış yüzünden kaçmadım ki” dedi oğlan

gözleri yaşlarla dolarak. "Kaçtım çünkü... çünkü büyükannemi öldürdüm."

"Ne saçmalıyorsun? Büyükannenini dün gördüm. Köye seni aramak için geldi. Onunla konuştum. Yaşlı ve yavaş ama gözleri parlıyor ve dili ağzının içinde dönüyor."

İz sürücüler toplanmış dinliyorlardı.

"Yaşlı hanım boynuna kil lapası koymuştu. Dev eşekarıları sokmuş."

"Dev eşekarısı sokması fena acıtır ama öldürmez, Pat-Arı-Rick," dedi bir iz sürücü ve diğerleri de onaylamak için başlarını salladılar.

"Onu yatağına yatırdım" dedi Patrick. "Kalbi atmıyordu."

"Yanılmışsın" dedi Şef. "Ama şimdi meselemiz bu değil. Kızım nerede? O mağara nerede?"

Patrick sessiz kaldı. Perde abrakadabra ya da okullolluko yüzünden değil, yaşlı adam öyle emrettiği için açılmıştı.

"Ateş olduğunu söylemiştin. Gündüz de yanıyor mu?"

"Yaşlı adamın söylediğine göre hiç sönmüyormuş."

"Ateş olan yerden duman tüter" dedi Şef düşünceli düşünceli. "Gözlemeye uygun bir nokta bulabilseydik..." Yüksekçe bir yer bulabilmek için çevresine bakındı. Az ileride bir kaya çıkıntısı vardı ve Şef iz sü-

rücülerden ikisini onun üzerine çıkıp dumanı gözlemleri için yolladı.

“Başta hiçbir şey görmeseniz de bekleyin ve gözleyin. İnce bir sıcak hava çizgisini görmek kolay değildir.”

Adamlar dağ koşucularının çevik ritmiyle koşarak uzaklaştılar. Bu şekilde saatlerce koşabilirlerdi. Vaktiyle zürafa avlandığı günlerde böyle koşmak zorundaydılar.

Adamlar gidince Şef, Patrick’e her şeyi bir bir anlattırdı.

Patrick timsahı, leoparın gözleri önünde avladığı turnayı, ağaçta geçirdikleri uzun geceyi ve mızrağın sapını anlattı.

İz sürücüler bu sonuncusuna çok güldüler. “Mızrağını ters tutmuş!” diye kıkırdadılar. “Leoparın kafasına vurmuş!”

“Shelley bağışlayıcı olduğum için hayatta kaldığımızı söyledi” dedi oğlan.

İz sürücüler başlarıyla onayladılar. “Arılar yüksekte uçar” diye yorum yaptı içlerinden biri ve hepsi birlikte başlarıyla onayladı.

“Bana yaşlı adamı anlat” dedi Şef.

“Kel. Kafası sanki cilalı gibi.”

“Hımm.”

“Yüksek sesle konuşuyor. Tiz bir sesle.”

“Hımm.”

“Kendi uydurduğu sözler kullanıyor. Gerçek sözcükler değil.”

“Ne gibi?”

“Hart! Dang! Vay! Hö!”

Konuyu açıklığa kavuşturan bu ayrıntı oldu.

“Yaşlı Kobra Adam bu. Köyden kovulan, benden önceki şefin hikâyesini duymuşundur. Dağların ötesinde öldüğünü duymuştum ama bu kesinlikle o. Hof! Kışt! Dung! Ondan başka kimse böyle sözler etmez.”

“Otuz arşın ötedeki bir yabankeçisini vurabiliyor. Ateşinin alevlerinde dağda olup biten her şeyi görebiliyor.”

“Gerçekten mi? Öyleyse şimdi beni görebiliyor. Hatta belki beni duyabiliyordur da.”

“Söyleyemem, Şefim. Bu şeyler benim anlayışımın çok ötesinde.”

“Benimkinin de ötesinde. Belki de herkesinkinin ötesindedir. Bu taştan çember, dünyalar arasındaki sınırdır. Duvarın içi İki-Arada’dır. Dün, Patrick, sen İki-Arada’daydın. O yerin kurallarını bilmiyoruz. Senin anlattığın bu hikâyede bir tuhafılık var. Yaşlı bir kadın ölüyor ama aslında yaşıyor. Timsahların olmadığı yerde bir timsah ortaya çıkıyor. Turnaların daha önce hiç görülmediği bir ormanda bir turna

bulunuyor. Bir leoparı yenmek için kafasına mızrağın sapıyla vurmak yetiyor. Sıcak bir akşamüstü birden ortalığı yoğun bir sis kaplıyor. Öldüğü sanılan bir adam ateşte hikâyeler görüyor. Bir delikanlı bir kapı girişindeki perdeden içeri giriyor ama kapı girişi ortadan kayboluyor. Okulda öğrendiklerimiz dünyalar arasında seyahat ettiğimizde bize yardımcı olamıyor.”

Shelley'nin babası derin kanyonlardan hayvanları kurtarmış bir çoban, otlamakta olan bir antilop için uzun otların arasında beklemiş bir avcı, haki-katin ipuçlarını bulmak için insanların hikâyelerini dinlemiş bir hâkimdi. Bu konularda becerikliydi ancak İki-Arada'da herkes yolunu kaybederdi.

“Dağa neden tırmandın, Patrick?”

“Bazen bir koşucunun koşmaya devam etmesi gerekir” dedi oğlan, ki söylediğinde gerçek payı vardı. “Köye geri koşacaktım ama Shelley de cesur bir koşucu ve düşündük ki birlikte daha önce hiçbir çocuğun gitmediği bir yere gider ve Aydağı'nın sırlarını öğreniriz.”

Şef gülümsedi. Kızının neler yapabileceğini iyi bildirdi. İz sürücüler de gülümsediler, çocukların cesaretine hayran olmuşlardı.

“Sırlara nail olmak isteyenler onları ancak yeterince uzağa bakarlarsa keşfedebilirler” dedi Şef. “Ben

buna inanıyorum. Yaşlı büyücü buradan, o perdeden dışarı çıktı mı?”

“Hayır.”

“Onu et yerken gördün mü?”

“Hayır.”

“Yaprak yatağından kalktığına orada uyuduğuna dair bir işaret var mıydı?”

Bu soru çok zordu. Mağaradaki ışık loştu ve kim bir yaprak yatağını inceler ki?

“Yaşlı adam ölmüş Patrick, ya da ölmek üzere. Fazla öfkeyle dolu insanların İki-Arada’da takılıp kaldıklarına dair bilgelerin söylediklerini hatırlıyorum.”

“O kesinlikle öfkeli bir adam” dedi Patrick, kafasına fırlattığı kobrayı hatırladı.

İz sürücüler aynı ritimle koşarak geri döndüler. Kayalık çıkıntıdan taş çembere bakabilmişlerdi. Uzun uzun gözlemlemişler ama hiçbir şey görmemişlerdi. Duman yoktu.

“Şefim, naçizane fikrimi söyleyeceğim izninizle” dedi iz sürücülerin lideri, “burada bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Bizim mızraklarımız yaşayanların dünyasında keskin ama ölümlerin dünyasında kör. Bizim takip ettiğimiz izler yaşamın bittiği yerde sona eriyor. Hikâyelerimiz bize bu taş çemberinden daha ileri geçmemek gerektiğini söylüyor. Burada kalırsanız, ben de sizinle kalırım. Bu duvarı aşmak için bir

yer arayacak olursanız sizin yanınızda olurum, ama bırakın adamlarım geri dönsün. Onları oğlanla beraber geri gönderin. Siz ve ben ölümle karşılaşacak olursak onu birlikte karşılarız ama bu adamların eşleri dul, çocukları yetim kalmasın.”

“Sözlerin bilgece ve seni anlıyorum” diye karşılık verdi Şef. “Hepiniz aşağı inin. Sen de, benim cesur komutanım. Onlara aşağıya kadar eşlik et, oğlanı da evine götür. Ben de kızımı bulur bulmaz geleceğim.”

“Ben gitmiyorum” dedi Patrick. “İki-Arada’da yaşlı adamla ateş başında oturdum ve hâlâ etten kemiktenim.” Kolunun derisini çimdikledi ve sertçe çekti. “Ateşin dumanının nerede olduğunu bilmiyorum. Bu eski hileli bir duvar ve yaşlı adam da yaşlı bir hilebaz. Tersine yükselmiş bir ağaç, yeraltında akan bir nehir, kolları bağlı bir dansçı gibi, ama belki onunla oynarsak, ona şarkı söylersek, pohpohlarsak...” Patrick aniden durdu. “Şşşt, bizi dinliyor olabilir.”

Dinleyenin dinlemesini duymak istercesine suspus oldular.

Şef yüksek sesle, “Girmeme izin verirse” dedi, “ne isterse vereceğim. Altın mı istiyor? Sahip olduğumuz bütün altını getiririz. Taze balık ve körpe mısır mı istiyor? Getiririz. Köydeki en iyi evi mi istiyor? Benim evimi alabilir. Ona veremeyeceğim tek bir şey var, o da şeflik mevki, çünkü vermek bana düşmez. Bana

bu görevi halk verdi ve ancak halk geri alabilir. İsteddiği buysa, bizimle aşıya, köylere gelmesi gerek, tatlı dille konuşup davasını savunması gerek. Halkın kararını kabul edeceğim.”

Sonra, “Bir anlaşmaya varacağız” diye kükredi, öyle yüksek sesle ki Aydağı’nın tepesinden bile duyuldu. “Girmeme izin ver. Perdeni aç.”

Durduğu yerde kayanın düz yüzeyinde silik bir çizgi belirdi ve sonra daha belirgin bir çizgi, sonra başka çizgiler derinin kat yerleri belirinceye kadar kırışıp buruştular.

Patrick başını öne eğmiş bir bufalo gibi perdeden içeri daldı, Şef de peşinden. İri adam keçi derisi katlarının arasından içeri dalarken karşı yönden gelen narin bir beden kolunun altında belirdi. Baba içeri girerken kızı dışarı çıktı.

Dışarı, göz kamaştırıcı güneş ışığına. Sonsuza dek orada esir kalabilecekken İki-Arada’dan geri dönmüştü. Shelley ciğerlerini temiz havayla doldurdu, bakışlarını göğe kaldırdı ve Yağmur Yağdıran’a teşekkür etti. Sonra perdeyi aşarken yanından kimin geçtiğinin farkına vardı. Takas için tutsak alındığını biliyordu. Büyücünün mağarasına yeniden girmek için arkasını döndü ancak perde yoktu, duvar vardı.

Mağaranın içinde, büyücü ince ince ışıldayan ateşinin karşısında yapraktan döşesinde oturuyordu.

“Biri buradan çıkamayacak” dedi öfkeli büyücü.

“Ben” dedi Patrick, “bunu ben başlattım, ben bitireceğim.”

“Bu işe karışma” dedi Şef. “Perdeni aç ve oğlanın gitmesine izin ver, Kobra Adam.”

“Benden unvanımı, sığırılarımı, evimi aldın. Senin yüzünden her şeyimi kaybettim. Kölem olarak burada kalacaksın.”

“Öyle olsun” dedi Şef. “Ama oğlanın gitmesine izin ver. Sana hiçbir kötülüğü olmadı.”

“İkiniz de kalacaksınız. Seçeneğiniz yok, perdemi idare etmeyi bilmediğinize göre. Oğlan evcil kobramı öldürdü. Ve o bir Arı. Arılardan hiçbir zaman hazzetmedim.”

“Bu senin hatan Kobra Adam. Bir köyü oluşturmak için her türe ihtiyaç vardır. Sen ne isterdin? Kobralarla dolu bir köy mü? Oğlanın çıkması için perdeni aç, ben burada kalıp suyunu çekeceğim, ateşin için odun taşıyacağım. Mızrağını bileye...”

Konuşurken yaşlı büyücünün duvara dayalı duran mızrağını aldı ve parmağını bıçağının ağzında gezdirdi. Sonra ani bir hareketle mızrağı ikiye böldü.

“Ateşinin de icabına bakacağım” dedi Şef ve ateşin yanında duran sürahiyi aldı. “Alevler artık hikâye anlatmayacak.”

Suyu ateşin üzerine boşalttı. Ateş dans etti, direndi, cızırdadı ve söndü.

“Ateş yeniden yakılabilir. Mızrak onarılır ve eski haline getirilir. Ama sen dışarı çıkamayacaksın” dedi yaşlı büyücü gülerek.

“Asıl dışarı çıkamayacak olan sensin” dedi Şef. “Asla dışarı çıkamazsın. O perdenin içeride tuttuğu sensin. Benim için perde yok. İki-Arada yok. Yalnızca yaşam var ve o da benim.”

Geniş bir adım atıp yaprak döşeğe geldi, yaşlı büyücüye tepeden baktı.

“Kapı senin için de açılacak” dedi, “ama sen dışarı çıkmayacaksın.”

Şef öne eğildi, sıska bedeni kavradı ve duvara doğru atıldı. “Beni izle, Patrick” diye bağırdı ve son hızla duvara koştu.

Duvarda perdenin olduğu yere doğru koştu, Kobra Adam’ın bedenini bir koçbaşı gibi önünde tutuyordu. Tam büyücünün kafası kayaya çarpıp parçalanacağı sırada perde ortaya çıktı, açıldı ve kenara çekildi.

Diğer taraftan yalnızca iki kişi çıktı, bağıran Şef ve can havliyle koşan Patrick.

İz sürücüler çevrelerini sardı. Onlar dönüp duvara bakıncaya kadar giriş gözden kaybolmuştu. Koca koca taşlar alıp girişin olduğu yere fırlattılarsa da

sanki Kobra Adam'ın yaşadığı mağara hiç olmamış ve yaşlı büyücü artık kötü bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibiydi.

Mağarayı, duvarı, girişi arkalarında bırakıp başlarına geleni tekrar tekrar hayretler içinde düşünerek dağdan aşağı indiler. İz sürücülerden bazıları kayanın yüzeyinde bir giriş gördüklerini söylüyorlardı ama hafızaları puslu ve bulanıktı. Ateşin dumanını gören olmamıştı.

Shelley'nin babası konuştu. "Oradan bahsetmeyeceğiz. Biz köylerde yaşayanlar dağın eteklerinde kalmakla iyi ediyoruz. Yukarılarda bizim kavrayışımızı aşan şeyler var. Çocuklar bizim çıkmamalarını söylediğimiz bir yere çıktılar ve bir rüya gördüler. Mağara yoktu. Kızım taş çemberin karanlık dehlizlerinde kayboldu ve bulundu. Yaşlı Kobra Adam yıllar önce dağın ötesinde öldü. Ruhu şad olsun."

Şef başka hikâyelere daldı. Köpeklerle arkadaşlık eden üç ayaklı aslanın, Gürültülü Şelale'nin üzerine gerili ipte yürüyen adamın, hayvanın asaletinden çok etkilenip bir daha asla zürafa avlamamaya yemin eden avcılarının son zürafa avının hikâyelerini. Bu yolla Şef iz sürücülerin dikkatlerini dağıtıp sabah yaşadıkları gerçek ya da hayali olaylardan kafalarını uzaklaştırdı.

Çocuklar diğerlerinin arkasında sessizce el ele yürüyorlardı.

Shelley, "Ona ne oldu, Patrick?" diye sordu.

"Yaşayanların dünyasına geçemedi."

"Biz geçebildiğimiz için şanslıyız" dedi Shelley.

"Arılar yüksekte uçar" dedi Patrick.